

ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.
ΤΕΥΧΟΣ 20^{ον}
Συνδρομή 'Εξαετηρικού δρασίου 16

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1905
ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101
Συνδρομή 'Εξαετηρικού τεύχους 20

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΥ

ΑΝΕΥ ΣΥΡΜΑΤΟΣ

Είς επίρρωσιν τῶν πολλάκις ὑφ' ἡμῶν δημοσιευθέντων περὶ ἀποτυχίας τῶν δοκιμῶν τοῦ ἀνευ σύρματος Τηλεγράφου Μαρκόνι εἰς μακρὰς ἀποστάσεις, οὐτινος ἐν τούτοις ἡ ἐπιτυχὴς δῆθεν ἐφαρμογή του μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς τοσοῦτον ἀναιδῶς διευμπανίσθη, δημοσιεύομεν κατωτέρω αὐτολεξεὶ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ σχετικοῦ ἀρθρου. ἐν ᾧ ἐμφαίνεται ποῦ καὶ πῶς ἐφηρμόσθη ὁ ἀνευ σύρματος τηλεγράφος οὗτος, διὰ νὰ μὴ νομίζωσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, ὅτι ἀληθεύουσιν ὅσα ἐπὶ σκοπῷ ἐδημοσιεύοντο τότε. ὅτι δύνανται δηλονότι τὰ τηλεγραφικὰ ρεύματα νὰ διασχίζωσιν ἀπεράντους ἐκτάσεις, νὰ καταπατῶσιν ὑψισταμένους φυσικοὺς νόμους καὶ ἀκαταβλήτους ἐτι δυνάμεις, διὰ ν' ἀναπαράγῳσι μηχανικῶς σημεῖα ἐπὶ συσκευῆς ἀναμενούσης ταῦτα εἰς τὸ ἕτερον ἡμισφαίριον!

ΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Ἐὰν εἰς τὸν Μαρκόνι ὀφείλεται ἡ πρωτοβουλία τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγράφου ὡς καὶ τὸ δυνατόν τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς του, ἐν τούτοις ἄλλοι βραδύτερον συνέτεινον καὶ συνέτρεξαν ἐν μέτρῳ μετριόφρονι, ἀλλ' ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν τελειοποίησιν τοῦ μεγάλου ἔργου καὶ κατ' ἀκολουθίαν εἰς τὴν μεγαλύτεραν διάδοσίν του. Μεταξὺ τούτων σιγκαταλέγεται ὁ γάλλος λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ Φερριέ, ὅστις ἐπιφορτισθεὶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεώς του νὰ παρασταθῇ εἰς ὅλα τὰ πειράματα τοῦ Μαρκόνι τὰ ἐκτελεσθησόμενα ἐπὶ γαλλικοῦ ἐδάφους,

ἐξηκολούθησεν εἴτα μετ' ἐγκαρτερήσεως καὶ ἐξαιρετικῆς ἐνεργείας τὰς ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου ἀναζητήσεις του. Καὶ οὕτω καταγινόμενος, μεταξὺ ἄλλων, αὐτὸς κατάρθωσεν εὐρίσκόμενος τότε ἐν ταῖς καταστροφαῖς τοῦ ὄρους Μελαί, ἐν Μαρτινίκα, νὰ διαβιδάσῃ περίξ αὐτοῦ, πανταχόσε, διὰ τῶν ἐργαλείων του, τὰς εἰδήσεις τῶν τραγικῶν γεγονότων, τῶν ἐπισυμβάντων δι' ἀστραπιαίας ταχύτητος ἐν τῇ ταλαίνῃ ἐκείνῃ νήσῳ.

Ἐκτὸς τοῦ Φερριέ καὶ ἄλλοι καταγίνονται ἐν Παρισίοις διὰ τοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγράφου. Ὁ Ρώσεφορ, ὅστις ἀντικατέστησεν εἰς τὰ γραφεῖα του τὸ σύστημα Μόρς διὰ τοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγράφου καὶ ὁ Δυκρετέτ, ὅστις μεταχειρίζεται τὸ σύστημα τοῦτο διὰ νὰ μεταβιβάξῃ τὴν ἐνδειξὴν τῆς ὥρας εἰς τὰ ποικίλα ἠλεκτρικὰ ὥρολόγια, τῆς μεγάλης πόλεως.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ Γαλλικὴ Ἐταιρεία τοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγράφου ἐποίησατο ἐγκαταστάσεις προσωρισμένας διὰ τὸν τύπον καὶ ἐξυπηρετεῖ οὕτω τὸ Πρακτορεῖον Χαβάς, τὴν ἐφημερίδα «Πρωίαν» καὶ ἄλλα μεταξὺ τῶν μᾶλλον διαδεδομένων καθημερινῶν φύλλων. Ἄλλ' ἐν τούτοις αἱ μᾶλλον συμπληρωμένοι τοῦ τοιοῦτου εἶδους ἐγκαταστάσεις θεωροῦνται αἱ τοῦ Φερριέ, αἵτινες παρουσιάζουσιν ἀληθῶς μέγα ἐνδιαφέρον. Καὶ κατὰ πρότον λόγον μεταξὺ αὐτῶν πρωτεύει ὁ ἐναέριος σταθμὸς τῆς Σορβόνης, ὃν ἀναπαριστᾷ ἡ ἐναντι ἡμετέρα εἰκὼν.

Αἱ κεραῖαι τοῦ σταθμοῦ ὑψοῦνται ὀρθαί καὶ λεπταὶ ἐπὶ τῶν γωνιῶν τοῦ πύργου τοῦ μεγάλου ἀνακτόρου, αἱ δὲ συσκευαὶ καὶ τὰ μηχανήματα εὐρίσκονται εἰς μικρὰν αἴθουσαν ἐπὶ τραπέζης.

Πρό τινος εύρισκόμενος εις Παρισίους έχον την εύτυχίαν. χάρις εις την εύγένειαν του κ. Φερριέ, να παρευρεθώ εις μερικάς τινας νέας δοκιμάς επιχειρησθείσας υπό του νέου τούτου επιχειρηματίου. του άνευ σύρματος τηλεγράφου. επί του πύργου του Έιψελ.

Η ψαιδόχρους μεταλλική μάζα ή έξερχομένη όλως έλασθρά και έλαστική εκ της εύρειας βάσεως. φέρει επί μιας των πλευρών αυτής ράβδον, ής τὸ μήκος φθάνει τὰ 300 μέτρα. Η ύψηλοτάτη αυτή ράβδος είναι προσδεδεμένη επί λοξοῦ καλάμοιδούς στηρίγματος εν τῷ αέρι καταλήγοντος κάτωθι εντός θαλαμίσκου, ένθα εύρισκονται τὸ εργαλεία και ὅπου φυσικῶς εἰσιν ἐγκατεστημένοι κάπως εν σχετικῇ στενοχωρίᾳ, οἱ πειραματισταί.

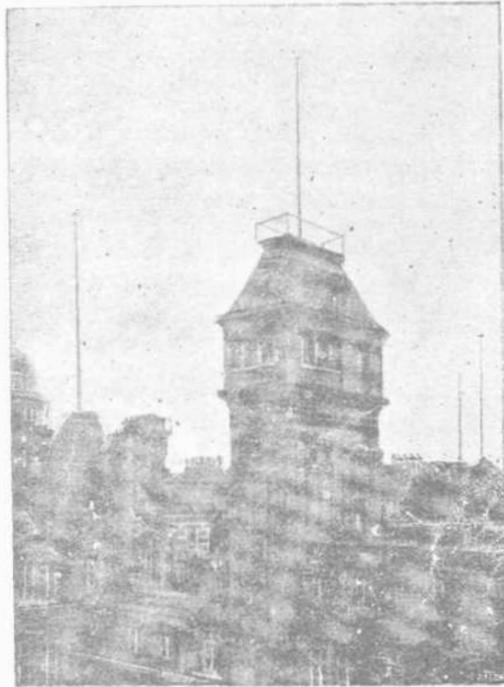
Ο σταθμὸς οὗτος συγκοινωνεῖ εύκόλως μεθ' ὄλων τῶν ἄλλων εν Παρισίῳ και μετά τῶν περιβαλλόντων τὴν πρωτεύουσαν φρουρίων και οὐχὶ μόνο τούτων ἀλλὰ και μετά γειτονικῶν πόλεων. Εἰς ταῦτα δέον ν' ἀναφέρω πῶς ὁ κ. Φερριέ κατώρθωσε νὰ τηλεγραφήσῃ εις Μπελφόρ, κειμένην 480 χιλίόμετρα μακρὰν τῶν Παρισίῳν.

Οὐχὶ μόνον ἡ θάλασσα διεχώριζε πῶς δύο ἰστούς, ἀλλὰ και εύρεῖα γυνήν ζῶντι διὰ μέσου τῆς ὁποίας οἱ καλύτεργαμένοι ἀγροὶ ἐμεσολάδουν διαδοχικῶς ἀνά μέσου πόλεων και χωρίων. Ἐάν δὲ τὸ ὕδωρ ἢ

μᾶλλον ἢ ἐπιφάνεια αὐτοῦ παρουσιάζῃ εύχερὲς μεταβατικὸν ὄχημα διὰ τὰ χερτσιακὰ κύματα. ἄτινα δύνανται ν' ἀναπτύσσονται με ἀπώλειαν (ἐξάντλησιν) ἐλαχίστης δυνάμεως, ἡ γῆ τούναντίον με γάλως παρεμποδίζει τὴν πορείαν αὐτῶν. Η δύναμις τῶν μεταδιδαστικῶν εργαλείων. τῶν προωρισμένων νὰ ενεργήσωσιν εντός τῆς περιοχῆς τῶν σταθμῶν, ἐξα

σθενεῖ τούντεῦθεν ἐπαισθητῶς και συνεπεία τούτου ὁ Φερριέ, διὰ νὰ υπερνικήσῃ τὴν δυσκολίαν ταύτην και διατρέξῃ εύκόλως τὴν σημειωθείσαν ἀπόστασιν ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ ἀερόστατα ἠνιοχούμενα (προσδεδεμένα ἀπὸ τῆς γῆς) ἄτινα νὰ ἀνυψώσιν εις τὸν αέρα τοὺς μεταλλικοὺς ἰστούς.

Ἀκριβῶς δὲ ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ Έιψελ ἀπέδειξεν εις ὁποίας ἐκπληκτικὰς διαταράξεις ὑπόκεινται οἱ μηχανικοὶ δείκται μολονότι πρὸς παρεμπόδισιν αὐτῶν ἔχουσι ληφθῆ αἱ εύφύεστεραι προσφυλάξεις. Ἐπὶ τρία περίπου τέταρτα τῆς ὥρας ἐλειτούργουν οὕτως ἀδιακόπως. ἐπὶ παρουσίᾳ ἡμῶν. ἐξ αἰτίας τῶν ἠλεκτρικῶν διαταράξεων τῆς ἀτμοσφαιρας και τοῦ ἐδάφους. Ὡς πρὸς τὴν άνευ σύρματος τηλεγραφίαν — δὲν εἶνε χροσὸς ὁ,τι λάμπει — παρετήρησε μελαγχολικῶς ὁ διάσημος ἀνὴρ.

Ὁ εν Σορβὸνῃ ἑναῖος σταθμὸς τοῦ άνευ σύρματος τηλεγράφου.

Δέον νὰ σημειώσωμεν, ὅτι σπανίως εν τῇ πρακτικῇ δύναται νὰ εύρεθῇ ἰστός, ὅστις νὰ ἐξομοιωταί πρὸς τὸ ὕψος πρὸς τὸν ἀναρτηθέντα ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς παρισινοῦ πύργου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶναι γεγονός παρατηρηθὲν ἀπὸ τοὺς τεχνικοὺς, ὅτι εἰδικῶς εν τῇ στερεῇ γῆ και εν ταῖς θερμότηραις ὥραις τῆς ἡμέρας, οἱ εις τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἠλεκτρισμὸν και τὰ τελλουρικὰ ρεύματα *) ὀφειλόμεναι διαταράξεις εἰσιν

υπερμετροι, δι' ὅπερ ἅπαντες οἱ εύσυνείδητοι κατασκευασταί τηλεγραφικῶν μηχανημάτων διὰ τηλεγραφίαν άνευ σύρματος κρατοῦσι σημειώσεις και εἰσιν ἐνάμερον, ἀπασῶν τούτων τῶν σοβαρῶν ἐλλείψεων, αἵτινες εν λίαν προσεχεῖ μέλλοντι, πιθανῶς νὰ ἐπιδειχθῶσιν.

*) Courant telluriques εἰσιν ἐπίγετα ἠλεκτρικὰ ρεύματα δηλ. εκ τῆς γῆς ἀπορρέοντα.

στεύεται ὅτι πραγματικῶς θέλουσιν εν τελῶς περιορισθῆ.

Και ἀκριβῶς διὰ τὸ ἄτοπον τούτου, ὅπερ ὑφίσταται περισσότερον εις τὰς ξηρὰς χώρας. αἱ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἀνεξαρτήτου Κράτους τοῦ Κόγγο γενόμεναι δοκιμαί εν Ἀφρικῇ, ἔσχον ἀποτέλεσμα ἀρνητικόν. μολονότι οἱ σταθμοὶ ἀπέχοντες ἀλλήλων διὰ μικρὰς ἀποστάσεως. εύρισκονται, εν τῇ θαλάσσῃ. μολονότι ἡ καταβαλλομένη δύναμις ἦτο σημαντικῇ και μολονότι τέλος ἡ Ἐταιρεία Μαρκόνι εἶχε μετακαλέσει εις Κόγγο δύο εκ τῶν καλεϊτέρων μηχανικῶν τῆς οἰτην ἐργάσθησαν ἐκεῖ περίπου τρία ἔτη.

Ἐνταῦθα ἐφαρμόζεται τὸ ἀρχαῖον ρητὸν ὅπερ λέγει «κατὰ τῆς ἰσχύος ἡ λογικὴ δὲν ἀξίζει».

Ἐπανερχόμεθα εις τὸν Πύργον τοῦ Έιψελ και εις τὸν διάσημον λοχαγὸν κ Φουριέ. ὅστις τυγχάνει εἰλικρινῆς θαυμαστῆς τοῦ Μαρκόνι εντός τῶν δικαίων ὀρίων θὰ προσθεσωμεν, ὅτι ὄχι μόνον τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας ἀλλὰ και τὸ τῶν Ναυτικῶν ἀπεδεχθησαν ἐσχάτως τὴν χρῆσιν τῶν μηχανημάτων Φερριέ.

Σκοπὸς δὲ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν εἶναι νὰ συγκοινωνῇ ἀπ' εύθείας ἀπὸ τοὺς Παρισίους με ὄλα τὰ σκάφη τῆς Γαλλίας τὰ εύρισκόμενα τῶς εν Μεσόγειον Ὀάλασσαν, ὅσον και εις τὴν Βόρειον Ὀάλασσαν.

Θὰ τὸ καταρθώσῃ ὁμοῦς; Ἀμφιβάλλομεν. **Φ. Π.** (Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) *E. Guarini*

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Οἱ ἄνδρες διαφέρουσι τῶν γυναικῶν κατὰ τούτο, ὅτι αὐτοὶ μὲν ἐρωτοῦν τί φρονεῖ ὁ κόσμος περί αὐτῶν, αἱ δὲ γυναικες μόνον τί λέγει.

Εὐτυχῇ θεωροῦνται οὐχὶ τὰ ἔθνη τὰ ἔχοντα τοὺς περισσότερους σοφοὺς ἀλλὰ τοὺς ἀλιγωτέρους ἀγαθμάρτους.

Πολλοὶ σέβγους νὰ ἀτιμασθῶσι χάριν τιμητικοῦ παρασήμου.

Τὸ εὐμετάδελχτον τοῦ σαρκοῦ εἶνε φῶρος, τὸν ἐπείον ἐπιβάλλει ἡ βιομηχανία εις τὴν ματαιότητα τῶν πλουσιῶν.

Ἡ φιλόρεσκον ἐμοιζει τὴν ὠραίαν θάλασσαν. Ἐπιφάνεια ἀκτινοβολούτα, ἀντανακλώσα τοῦ οὐρανοῦ τὸ μεδίζημα, ἀλλὰ κρύπτουσα ἀγανῆ πυθμένα, ὕπουλον ρεύμα και θάνατον.

Αἱ νεκρὰ και εὐερεῖς γυναικες ὡς και οἱ βασιλεῖς πάσχουσι τὸ δυστύχημα νὰ μὴ ἔχωσι φίλους ἀλλὰ κόλακας.

Ἡ εὐδαιμονία εἶνε φάσμα ἀμφίβολον, τὸ ὅποῖον γάνεται ἀμα ἀπλώσῃ τις τὰς χεῖρας του εις αὐτό.

Πάντωι κορνεῦνται ὁ ἄνθρωπος, και αὐτῆς τῆς ἀγνωστῆς εύτυχίας.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Ἄβρωποι, ζῶα, νέφη, ποταμοὶ θάλασσα τὰ πάντα εις τὸν κόσμον τούτον κινουῦνται και αἰώνως μεταναστεύουσιν. Ἀρὰ γε εν τῇ γενικῇ ταύτῃ κινήσει και ὀ,άσει μόνον τὸ φυτὸν φυλάσσει τὴν ἐθραιότητα του; Δὲν μετακινεῖται; Μήπως ἡ ἔλληψις αὐτομάτου κινήσεως και οἱ ἰδιαίτεροι βιολογικοὶ του ὄροι τῶ ἐμποδίζουσι τὴν μετατόπισίν του; Ὅχι! ὅσον ἀπίθανον τὸ πρᾶγμα φαίνεται εκ πρώτης ὄψεως, τόσο φυσικώτατον εἶνε, ἀναγκασιώτατον και μάλιστα ἀπαραίτητον. Τὸ φυτὸν κινεῖται ταξειδεύει, μεταναστεύει. Ἄν δὲ, τὰ δι' ἄν

Εἰκὼν 1.

Hura Orepitans (κοινῶς ἀμοδόχη) κατορθοῖ τούτο μέσα ἔπαιον παρέχονα αὐτῷ τὴν συνδρομήν των, ὁ φυτικὸς κόσμος θὰ ἐξηφανίζετο ἀπὸ τῆς γῆς. Μετατοπιζέσθαι διὰ τὸ φυτὸν σημαίνει διασπείρεσθαι. Καὶ τῶρ εύκόλως δύνασθε νὰ ἐνεκήσῃτε τὴν ἀνάγκην τῆς μετατοπίσεως τῶν φυτῶν.

Ἡ δύναμις ἐκείνη, ἣτις ἔπλασε και ἔκανό ἰσε τὰ τοῦ ὑπερφυοῦς και θουμασίου τούτου κόσμου, εν τῷ ζητήματι τῆς μετατοπίσεως και ἐπομένως τῆς διασπορας τῶν φυτῶν ἀποστῆ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν και θουμασμὸν ἀμεινον διὰ τὸν τρόπον κατ' ὄν ἐμερίμησε περί τῆς δικαιωνίσεως τοῦ ἀναπορεύτου φυσικοῦ βετιλείου.

Αἱ ὀρητικώτεραι λαίλαπες και τὸ ἀνεπαίσθητον και γλυκύτατον τοῦ ζεφύρου φύσημα. ὁ ὑπερήφανος ἄετός και ὁ φλόκαρος σπουργίτης, ὁ ὑπερμεγέθης ἐλέφας και ὁ ἀρνή; μύρμηξ ὁ πολυμήχανος ἄνθρωπος και τὸ ἄθῶν πρέβητον εἶνε ὄργανα τοῦ μεγίστου τῶν ἐργῶν. τῆς διασπορας τῶν φυτῶν.

Και βεβαίῳ τὸν ἀναγνώστην, ὅτι ταῦτα δὲν εἶνε ἡ φροὰ πομπώδους λογογραφίας, ἀλλ' ἀναμφισβήτητος ἐπιτημονικῇ πραγματικότης.

Δὲν κινεῖται, δὲν μεταναστατεύει βεβαίως τὸ ριζοσολῆσαν φυτὸν, δὲν ἐννοοῦμεν ὑπερφυσικὸν τινα μεταμ σπυκτικὸν χροῖον, τῶν γηραιῶν πλατάνων και λευκῶν, δεύροστοιχίας τινός. Μεταναστατεύει τὸ ἄνθος, ὁ καρπός, ὁ σπόρος ὀ,λαχθῆ. Ἄλλὰ τί εἶνε τούτο ἢ τούλαχιστον τί θὰ γείνη ἂν μὴ φυτὸν;

Ἴδωμεν εν πρώτοις τί θὰ συνέβαινεν εν περιπτώσει παντελοῦς ἀκινήσεως τῶν σπόρων.

Τὸ μητρικὸν φυτὸν ἀνθίζει, καρποφορεῖ και τῆς ὀρμάνσεως τῶν καρπῶν ἐπελθούτης, οἱ σπόροι, οἵτινες κατὰ τὸ πλεῖστον εἶνε πολυπληθέστατοι, εἶνε ἔτοιμοι πρὸς γονιμοποίησιν και βλάστησιν. Δὲν ἀπαιτοῦνται ἦδη ἢ εὐνοικοὶ ὄροι. Ἄρκει ὁ σπόρος. τὰ πᾶσι ἐπὶ καταλλήλου ἐδάφους. Ἐκν λοιπὸν δὲν ὑπῆρχον ἐξωτερικαί τινες δυνάμεις ἐπενεργούσαι ἐπὶ τῶν σπόρων οὕτος φυσικὰ θὰ ἐπιτετε πρὸς τὸν κοσμὸν τῆς γηραιῆς μητροῦ. Ἄλλ' ἦδη ἂν τὸ ἔσχατος δὲν εἶνε κατάλληλον οὐδεὶς τῶν σπόρων τούτων θέλει βλαστῆσαι. Ἄν ἀπεναντίας εἶνε πάντες θέλουσι βλαστῆσαι, ἀλλ' αὐξάνομενοι θὰ ἀλληλοπυγῶσιν εκ τοῦ συνωπιστισμοῦ και τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ ἐδάφους και ἴσως θέλουσι καταστρέφει και τὸν γεννήτορα. Φυσικὸν εἶνε λοιπὸν ἡ διασπορὰ νὰ μὴ γίνεταί μόνον ἐπιτοπίσις, ἀλλὰ πανταχοῦ ὥστε ἂν ὁ εἰς σπόρος δὲν εὐνοηθῆ, βλαστήσῃ τούλαχιστον ἕτερος. Φαίνεται δὲ ὅτι και ἡ ὑπέροχος δημιουργὸς δύναμις δὲν ἀνέμενε τὰς συμβουλάς τῶν ἀλγωπαρίων, και εἰς ἀρχῆς τῆς πλάσεως τοῦ φυτοῦ

έθεσαν εις ενεργειαν και τα θαυμασια μέσα της διασπορας του, ητοι της διαιωνισεως του.

Και τα σπουδαιοτερα παντων εινε ο αηρ η ταχυ της και η σφοδρως τουτου εινε τα καταλληλοτατα μετ αφορικα μέσα. Η λαϊλαψ επι παραδειγματι των τροπικων χωρων ης η ταχυτης φθανει μεχρις 145 και πολλακις 570 χιλιομετρων καθ' ωραν, (δεις ορυμητικο-

Εικ. 2. Anastasia Hiero-huntica (Ρόδον Τεριοχως). τερα αμαξοστοιχις ταχυπόρου) ητις εκριζοι δένδρα και κρημιζει οικιας, μεταφερε νεφη σπόρων, ογκωδων καρπων και φυτων ετι περαν των θαλασσων και των πορθμων. Αλλ εκτος του ανεμου ην ανάγκη μεγιττη, ως κατωτέρω θα ιδωμεν, και αλλων πλεον,μηχανικων και τεχνικων μέσων.

Επι του θεματος λοιπόν. Πολλων φυτων ο καρπος περιεχει πολυαριθμους σπόρους ανάγκη θεβαιως διαρρηξιας προς διασποράν. Η διαρρηξιας γίνεται διαφοροτρόπως και αναλόγως του καρπου. Του δονουτου στριγγλοδύτανον π. χ. του κυάμου (κουκι,) του φασιόλου, του πίσου (πιζέλι) του καρσοφύλλου κ.τ.λ. ρήγνυται το ξηρανθεν περιάλυμμα του καρπου και οι σπόροι εινε ελευθεροι. Ιδιαίτερας περιγραφης αξιζει η διαρρηξιας του καρπου μήκωνος (παπαρούνας). Κατά το θέρος συχνακις εχομεν εις τας ανθοδόχους ημων η εντός πινακίων ανθοδέμας μήκωνων και μαργαριτων μεταξύ δε των τόσων ερυθρων κεφαλων προβάλλει και η γυμνη αποφυλλισθεισης τινος παπαρούνας· το εις τα ακρον παρυσιαζόμενον μέρος εινε αρκετα παραδοξον και πράγματι ομοιάζει με κεφαλήν ζωφίου η και ανδρεικέλου αν ητο ωριμον. Ως λοιπόν βλέπετε το μεσαίον σφαιροειδές τμήμα εινε ο θύλακος, οστις κοίλος ων, περιεχει τους σπόρους· επι της κορυφης υπάρχει παχύς δίσκος τις, ου η ανωτέρα επιφάνεια εγκλίνει προς τον θύλακον, εν ειδει σκέπης. Ο καρπος ωριμάζει και ανάγκη πᾶσα το περιάλυμμα να διαρρηγῆ προς διασποράν των σπόρων. Έδω όμως η φύσις ενεργη και επιστημονικώτερον, αφ' ενός μὲν διδει ύψος, λεπτότατα, επομένως ευλυγισίαν εις τον μίσχον τον φέροντα τον καρπόν, αφ' ετέρου δε αντι να διαρρηξῆ αυτον κάμνει οπας εις την μεταξύ θύλακος και σκέπης ζώνην. Ηδη πλησιάζει το έργον της μεταναστεύσεως και διασκορπίσεως των σπόρων. Ιδου ερχεται ελαφρά πνοή ζεφύρου· ο μίσχος του μήκωνος, είπομεν, εινε λίαν ευλύγιστος· κάμνωται λοιπόν και οι εν τω θύλακι σπόροι ολισθαίνοντες εξέρχονται εκ των οπών και πίπτουσιν ολίγα θήματα σχεδόν, παρά πόδες της μητρος. Τήν ελαφρά πνοήν διαδέχεται ισχυρότερα, η κλισις του μίσχου εινε μεγαλειτέρα και οι σπόροι ρίπτονται μέτρα τινα γύρωθεν της γεννήτορος· αλλ' ο άνεμος της επαύρον εινε ισχυρότατος, ο μίσχος άγεται και φέρεται αλλεπαλλήλως και οι σπόροι ριπτονται

εις απόστασιν εκατοντάδων μέτρων· τέλος ίσως επέλθη και λαϊλαψ, οπότε η μὲν ημετέρα χώρα θέλει φιλοξενήσει ίσως ξένους σπόρους, εκ των ημετέρων δε τινες πιθανότατα να μεταναστεύσωσι και ζήσωσιν υπό τον ήλιον αφρικανικού τινος εδάφους. Εις τον μήκωνα και τα προμνημονευθέντα φυτά η διαρρηξιας έχει σκοπόν, την απελευθέρωσιν του σπόρου μόνον, εις άλλα όμως φυτά η διαρρηξιας συνεπιφέρει και την διασποράν· τοιούτο φυτόν εινε η άγρια σικία (άγριαγκουριά), ης ο καρπος ομοιάζει με τον της κοινής σικύας, με την διαφοράν, ότι εινε κεκαλυμμένος υπό τραχέων τριχών. Ο μίσχος, αφ' ου υπάρχει ο καρπος, εινε εστραμμένος, εν ειδει ποιμαντικής ράβδου· η στροφή αυτή έχει σπουδαιοτατον λόγον, διότι άμα τη ώριμάσει, ο καρπος αποσπάται του μίσχου και εκ της ουτω γαινούσης όπης του καρπου εκσπενδονίζονται οι σπόροι μετά τινος γλοιώδους ύγρου· Αν λοιπόν δεν καταίχε, στρεφόμενος μετά του μίσχου, την θέσιν ηνδεικνύει η ημετέρα εικ. 3 άλλ' απλως ο μίσχος ητο ερθιος και επ' αυτού ο καρπος, τότε άμα τη αποσπάσει και τη εκρήξει, επειδή το προξενούμενον χάσμα θα ητο εστραμμένος προς την γήν και μάλιστα προς την ρίζαν του φυτου, εκεί θα έπιπτον πάντες οι σπόροι, τουθ' όπερ ως προείπομεν δέον διά παντός να αποσοβήται. Ούτω λοιπόν διά της εστραμμένης θέσεως η λαμβάνει ο καρπος εκσπενδονίζει τους σπόρους τους εις απόστασιν 2-3 μέτρων.

Ομοιοτρόπως περίπου διασκορπίζονται και οι σπόροι της Βαλσαμίνης, του ώραιου τουτου φυτου, όπερ καλλιεργούμενον επιμελώς εις τους κήπους εινε πασιγνωστον υπό το όνομα «σκουλαρίκια της Βασιλίσσης.» Αμα ο καρπος της ώριμάσει διαρρηγνυται εις τας υποδιαίρουσας αυτον πέντε γραμμάς, ανοίγονται ουτω αι πέτε σποροθήκαι συστρέφονται αποτόμως αφ' εαυτων ως δι' ελατηρίων και εκσπενδονίζονται οι σπόροι πανταχόσε.

Εικ. 3. Άγρια Σικία (άγριαγκουριά)

Οχι ολιγώτερον παράδοξος εινε ο καρπος μεγάλου τινος θάμνου της Αμερικης Hura oeripitans, γνωστού υπό το όνομα «αμμοδόχη». Ο καρπος του ομοιάζει με τομάτα, έχων ακριβως ως αυτή εξογκώσεις και προεξοχάς (εικ. 1.) Όταν ώριμάσει εκρήγνυται αποτόμως παράγων κρότον ως πολύκροτον και ρίπτει μακράν σποροθήκαι και σπόρους. Οι καταρτίζοντες βοτανικας συλλογας προς διαφύλαξιν του καρπου τουτου τον περιτυλισσοιτι δια πολλων συρμάτων· πολλακις όμως το δέσιμον εινε ατελές και πρωίαν τινα

ο δυσουχης βοτανολόγος εύρίσκεται πρό τελείας καταστροφης, τα σύρματα έχουσι διαρρηχθη και οι εκτιναχθέντες σπόροι εθρυσαν τας ύάλινους θήκας. Και τω γερανίω οι σπόροι εκσπενδονίζονται δια των πέντε θυλάκων, οι τινες άμα ο καιρός της ώριμάνσεως επέλθη ύψουονται εκαστος αποτόμως εκτυλισσόμενοι ως σφενδοναι.

Ιδιαζων εινε ο τρόπος καθ' ον το Ιον των κινων εσकुάκια κοινώς απορριπτει τους σπόρους. Ο θύλακος ρήγνυται εις τρεις σποροθήκας ών εκάστη περιεχει 3-4 σπόρους, ο δε μηχανισμός της εκσπενδονίσεως των σπόρων ομοιάζει με τον υπό των παιδιων εφαρμοζόμενον επί των πτηρίνων των κερασιών, τα οποια θέττουσι και πιέζουσι τούτους μεταξύ του δεικτου και του αντίχειρος.

Τα εν ταις ανωτέρω περιγραφέντα φυτά, ως θεβαιως άντελήφθητε διασπείρονται και μετατοπίζονται δια της εκρήξεως των καρπων των απελευθερούοντα ουτω τους σπόρους και αφ' εαυτων υποβοηθούοντα την διασποράν διά την περιγραφέντων μηχανισμών. Ίσως όμως απορήσητε σης γίνεται η διασπορά εις τα φυτά ών ο καρπος δεν διαρρηγνυται. Περὶ τούτην θέλομεν είπει νύ· Επὶ των παλαιων τοίχων συχνακις απαντάται αναρριχητικόν τι φυτόν νόστιμον, καλούμενον άγριόλινον το κσμβαλοειδές. τα φύλλα του εινε στρογγύλα και ολίγον σαρκώδη, τα δε άνθη του ίώχρου και κομιζά όταν το άνθος γίνη καρπος, ο εχσταζων τουτον μίσχος μηκυνεται και αναρριχάται καταμήκος του τοίχου ουτω συναντά ο καρπος σχισμήν τινα, εντός της οποίας ουδως άνερχεται εινεια του άρχαικού του ήλιοτροπισμού.

Δηλαδή το φυτόν τουτο έχει την ιδιότητα η φωτι-

Φυτά ανεμόφιλα. Φύλλα (φύλλον μετά παραφυλλίδος).—Linnigretle (Αινούσανος). Επὶ οβε.—Hieracium.

ζομένη πλευρά του ν' αυξάνεται ταχύτερον της σκιαζομένης· όθεν επειδή η μίχ πλευρά του τοίχου, αναπτύσσεται ολιγώτερον της φωτιζομένης ετέρας ενεκα τουτου η αυξανόμενη άκρη του φυτου κλίνει προς τον τοίχον και αν συναντήση σχισμήν εισέρχεται. Ούτω λοιπόν οι σπόροι τοποθετούνται εις ευνοϊκόν μέρος και τη ανοίξιν εύκόλως ελαστανουσι.

Διά του αυτού τρόπου, αλλ' ηδη επί της γης πολυλαπλασιάζονται το τριφύλλιον και η άραχιδνα Το Ασκόφυλλον εινε ύδρόβιον φυτόν ου ο μηχανισμός προς αύξησιν του άνθους και γονιμοποίησιν του σπερματος εινε λίαν περίεργος. Το φυτόν τουτου εινε ύδροβιον και έχει δύο ειδών φύλλα, τα μὲν αίχμηρά, τα δε ως άσκούς, εζ' ών έλαβε το όνομα.

Όλο το φυτόν μένει υπό το ύδωρ, αλλ' εν καιρω

της άνθησεως τα ακήδια πληρούνται άερος άνερχονται επί της επιφανείας του ύδατος και ουτω επιπλέει όλο το φυτόν μετά των άνθών. Όταν δε άρχιση η ώριμάνσις του καρπου ο αηρ άντικαθίσταται υπό μήκους (γλοιώδους ύλης) αφθόνου· ουτω το φυτόν καθίσταται βρύτερον και κατέρχεται εις τον πυθμένα ίνα εκεί θρέψη και έναποθήση τους σπόρους του. Δι' ομοίου δε μηχανισμού ο τρίβολος και το ύδροκαστανον τρέφουσι τα άνθη των ύπερ το ύδωρ και γονιμοποιούσι τον σπόρον των ύπ' αυτό· παρά τοις φυταις τούτοις ο αηρ αναπτύσσεται εντός των μίσχων των υπερκειμένων φύλλων.

Απαξ εισήλθομεν εις τον κύκλον των ύδροβιων φυτων δέον να μνημονεύσωμεν και της έρωτύλου βαλλισνερίας, περι της θα ήκούσατε θεβαιως θρύλλους ολίγον τι σκανδαλώδεις. Επὶ των σιγηλών ναμάτων λίμνης τινός ίσως ποτε σās υπέδειξαν ώραιά, λευκά και ως κωδωνίσκους, άνθη βαλλισνερίας, ίσως όμως άγνοείτε και την λεπτομέρειαν ότι ταυτα άνήκουσιν εις το ώραιον φύλλον το συμπέρασμα δε, το όποιον μαντεύετε, εινε αληθές· πράγματι υπάρχουσι και άστυεις βαλλισνερίας. αν επιτρέπεται η έκφρασις ών δυσσυχως ο βραχύς μίσχος δεν επιτρέπει την μέχρι της επιφανείας του ύδατος άνοδον. Φαίνεται όμως ότι εινε αρκετή η διαφάνεια του ύδατινου στρώματος και η χαρίεσσα μορφή των λικνιζόμενων βαλλισνεριών προαλει τον θαυμασμόν και τους πόθους των φυλακισμένων άρένων και εινε τοιούτον το πάθος των, ώστε εγκαταλείπουσι την μητρικήν άγκάλην και ολισθαίνουσι παρά το πλευρόν των λατρευτων συντρόφων των· τότε επικάθηται των ύδατων η γύρις των, ην ο άνεμος φέρει μετ' άλλων επί των θηλέων. Ούτω συντελείται ο υμένιος η δε λευκή νύμφη αισθανθείσα τα πρώτα της μητρότητος γήνην κατέρχεται εις τα ύδατινα ανάκτορά των και η υπό τον ήλιον επίδειξις και έρωτοτροπία της τελειώνουν· ο μακρός μίσχος της συστέλλεται και συσπειροϋται ως ελιξ παρασύρων ταυτην εις το βίβος του ύδατος· Έκεί συντελείται η θρέψις της γονης και οι ώριμοι πλέον σπόροι αποτίθενται εν τη ίλύ.

Γνωστότατον συγγάνει και το ρόδον της Ιεριχοϋς, όπερ ειναι διαδεδομένον ενεκα των ύδροσκοπικων ιδιοτήτων αυτού· ειναι μικρόν ετήσιον φυτόν ύψους 8'11 εκατοστ. αφθονώτατον εις τας άμμάδας εκτάσεις της Αραβίας, Αιγύπτου και Συρίας.

Ο μίσχος του διακλαδούται σχεδόν από της ρίζης της βάσεως και επί των βραχέων κλάδων του φύονται τα αιμυγα άνθη. Αμα τη ώριμάσει των καρπων του τα φύλλα πίπτουσιν, οι κλάδοι σκληρίνονται, ζηραίνονται, κυρτούνται προς τα έσω και συμμαζεύονται εν σχήματι κεκλεισμένου γρόνθου.

AN—PIIN.

(*Επειτα το τέλος)

Ο ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ἐὰν ἠθέλομεν διέλθει τὸν βίον τῶν βασιλισσῶν τῆς Εὐρώπης ὀλίγας μόνον θὰ εὐρίσκομεν μεταξὺ αὐτῶν εὐτυχεῖς.

Καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενος ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει ν' ἀποτίσῃ τὸν φόρον εἰς τὰς ἐχθρικές τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως δυνάμεις καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ τοιοῦτου ὕψους ἢ γυνῆ εἶναι ἐκθειμένη οὐ μόνον εἰς τοὺς κινδύνους τῶν ἰδίων αὐτῆς παθῶν καὶ τῶν παθῶν τῶν περιτοιοχούντων αὐτήν ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς περιπετείας καὶ τὰς θυέλλας τῆς πολιτικῆς.

Ἡ Μαρία Ἀντωνιέτα θεωρεῖται μία τῶν δυστυχιστέρων βασιλισσῶν. αἰτίνας ὑπῆρξαν ἐν Εὐρώπῃ καὶ πράγματι ἦτο δυστυχιστάτη. Ἔνεκα τοῦ τραγικοῦ αὐτῆς θανάτου Ἡ δὲ ἱστορία θὰ θεωρηθῇ διὰ παντός ἐν τῇ συζύγῳ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ἰστ' τῆς Γαλλίας μάρτυρα τῆς βασιλείας, καὶ ἐτι μᾶλλον ὀφειλομένη νὰ οἰκτιρωμένη τὴν φορικὴν αὐτῆς τύχην, καθ' ὅσον οὐδεμία ὑπῆρξεν ἀναλογία μεταξὺ τῶν πταισμάτων τῆς καὶ τοῦ τραγικοῦ αὐτῆς τέλους. Θυέλλα, ἣν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτρέψῃ παρέσυρεν αὐτήν εἰς τὴν καταστροφὴν. Δυστύχημα βεβαίως ἦτον ὅτι ἡ Μαρία Ἀντωνιέτα δὲν κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ ἀγάπην παρὰ τῷ λαῷ, ἀπ' ἐναντίας διηγειρεν ἀποστροφήν καὶ μῖσος κατ' αὐτῆς. Μόλις ἀπεφασίσθη ἐν εἴτει 1770 τὸ συνοικέσιον τῆς μετὰ τοῦ τότε διαδόχου τοῦ γαλλικοῦ θρόνου ἐξερράγη κατ' αὐτῆς τῆς μόλις δεκαπενταετοῦς κόρης, τῆς ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῆς Βιέννης ἠρύχως ζώσης ἡγεμονόπαιδος, ὅλη ἢ δυσμένεια τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ. Ἡ κόρη ἦτο Αὐστριακὴ καὶ τοῦτο ἤρκει πρὸς διέγερσιν τοῦ μίσους τῶν νέων ὑπηκόων τῆς. Ἐπὶ εἴκοσι καὶ τρία ἔτη, καθ' ἃ ὑπῆρξεν ἡ σύζυγος τοῦ πρότερον μὲν διαδόχου, εἶτα δὲ βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἐμεινε πάντοτε ἡ μισομένη Αὐστριακὴ.

Μεταξὺ Γαλλίας καὶ Αὐστρίας ὑπῆρχεν ἀρχαῖα ἐχθρα χρονολογούμενη ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου Α'». Ἡ ἐχθρα δὲ αὕτη οὐδόλως διελύθη καὶ μετὰ τὰς προσπάθειας τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΕ' νὰ προ-

σεγγίσῃ εἰς τὴν Αὐστρίαν, οὐδὲ ὁ ὑπουργὸς αὐτοῦ Choiseul κατώρθωσε νὰ συνομολογήσῃ τὸ συνοικέσιον τῆς θυγατρὸς τῆς αυτοκρατορίας Μαρίας Θηρεσίας μετὰ τοῦ μέλλοντος βασιλέως τῆς Γαλλίας.

Ἦτο τοῦτο συνοικέσιον πολιτικόν, τὸ ὁποῖον οὔτε τοὺς Γάλλους οὔτε τοὺς Αὐστριακοὺς ἱκανοποιεῖ. Ἡ νεαρὰ ἀρχιδούκισσα ἔπεσε θυμῷ τῆς τοιαύτης κακῆς ἐννοουμένης πολιτικῆς. Ἡ δὲ ἄμα ἐπάτησε τὸ γαλλικὸν ἔδαφος ἐφάνη ὅτι δυσοίωτος ἀστὴρ παρηκολούθει αὐτήν· οὐ μόνον οὐδὲν εὗρεν φίλον πρόσωπον ἐν τῇ γαλλικῇ προτενοῦσῃ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἐκτός τοῦ γέροντος βασιλέως ὅστις αἰσιόδοξος ὤν, τὰ πάντα εὗρισκε καλά, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἐθνικῇ ἐορτῇ ἣτις ἐτελέσθη εἰς τιμὴν αὐτῆς ἐν καιρῷ τῶν πυροτεχνημάτων, τόσος ὑπῆρξεν ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Παρισίων ὁ συνωτισμός, ὥστε ἑκατοντάδες τινὲς ἀνθρώπων ἀπέθανον κατασυντριβέντες. Τότε καὶ ὡς ἐνοχος αὐτοῦ τοῦ δυστυχήματος ἐθεωρήθη ὅλως ἀδικῶς ἡ νεαρὰ ἡγεμονίς.

Ἡ Μαρία Ἀντωνιέτα ἐνυμφεύθη ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, ἐν ἡλικίᾳ δεκαπέντε ἐτῶν. Ἀφελῆς τὸν χαρακτήρα εἶχεν ἰδιοτροπίας τινὰς ἦτον ὑπερήφανος καὶ ἐπίμονος. Τὸ ἀνάστημα αὐτῆς ἦτο ὠροῖον, τὸ σῶμα τῆς ἦτο ἀνεπτυγμένον καίτοι ὀλίγον ἰσχνόν, τὸ πρόσωπόν τῆς εἶχε πολλὴν χάριν καὶ ἐνέπνεε συμπάθειαν, διότι μᾶλλον εἶχεν ἐν τῷ βλέμματι καὶ τῷ μειδιᾶματι ἱκανὴν δόσιν φιλαρεσκείας. Ἡ κόρη τῆς ἦτο ξανθή, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς γλαυκοὶ ἔχοντες ποτὲ μὲν ἐκφρασαὶν παιδικῆς ἀρελείας καὶ ἀθωότητος, ποτὲ δὲ ἡγεμονικῆς ἀλοζονείας.

Ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἦτο ἐπιμελημένη βαθεῖα ὅμως γνώσεις δὲν εἶχεν· ἐπαίξει τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ τὴν λύραν ἤδεν ἀρκούντως καλά καὶ ἰδίως ἡ ὀμιλία τῆς ἦτο τὰ μάλιστα ἐλκυστικὴ. Πλήρης ζωηρότητος καὶ εὐθυμίας καὶ αἰσθανομένη ἐν ἑαυτῇ τὸν πόθον πρὸς τὰς διασκεδάσεις ἀφίχθη εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ κέντρον τῶν διασκεδάσεων, μετὰ τὴν στερεὰν ἀπόφασιν νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ὅλας τὰς τέψεις τοῦ βίου, ὡς ἡ πρώτη ἐν Γαλλίᾳ μετὰ τῶν ὄλων τῶν γυναικῶν.

Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἡ αυτοκράτειρα Μαρία Θηρεσία, φοβουμένη τὴν ἀπερίσκεπτον τάσιν

αὐτῆς καὶ τὴν ἐλαφρότητα τοῦ χαρακτήρος τῆς τῇ ἐδωκεν ἐκ Βιέννης σύμβουλον τὸν Κόμητα Μερὸν, ἄνδρα ἐμπρονα καὶ πεπειραμένον ὅπως τὴν ὀδηγῇ ἀσφαλῶς διὰ μέσου τῶν σκοπέλων τῆς γαλλικῆς Αὐλῆς. Πρὸς τὸν ἄνδρα τοῦτον ὤφειλεν ἡ νεαρὰ ἡγεμονίς ν' ἀποτείνηται ὅσοκις εἶχεν ἀνάγκην συμβουλῆς τινος· αὐτὸν ὤφειλε νὰ συμβουλευέται εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις τοῦ βίου καὶ αὐτοῦ τοὺς λόγους ν' ἀκολουθῇ.

Ἄλλ' ἡ Μαρία Ἀντωνιέτα ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τοῦ κόμητος καὶ περὶ τοῦ φόβου τῆς μητρὸς τῆς. Ὁ κόμης Μερὸν ἔσειε τὴν κεφαλὴν, ἡ δὲ μήτηρ τῆς ἐξηκολούθει γράφουσα καὶ συμβουλευούσα αὐτήν.

Ἐν τούτοις ἡ ἡγεμονίς ἐπέδιδετο εἰς ὅλας τὰς προσφιλεῖς αὐτῆς διασκεδάσεις, ἐξήρχετο ἐφιππος ἐστοιχημάτιζεν εἰς τὴν ἵπποδρόμια, ἐπαίξει τυχερὰ παιγνίδια καὶ ἐδοπάνα μεγάλα ποσὰ διὰ τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὰ κοσμημὰτά τῆς. Ἐκ τῶν 300 χιλ. φρ τὰ ὅποια τῇ ἐχορηγοῦντο ἐτησίως διὰ τὰ ἰδιαίτερα αὐτῆς εἴσοδα, τὰ πλεῖστα ἐδαπανῶντο εἰς τὰ πολυτελῆ φορεμὰτά τῆς. Ἐκ τούτου λαδοῦσα ἀφορμὴν ἡ Μαρία Θηρεσία τῆς ἐγραψέ ποτε αἰνῶσκεις κολῶς, ὅτι ἡ ἰδέα μου ἦτο πάντοτε ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀκολουθῶμεν τὸν συρμόν ἢ μετὰ περισκέψεως οὐδέποτε ὅμως ὑπερβολικῶς. Νέα καὶ εὐειδῆς βασίλισσα δὲν εἶχε ἀνάγκην ἀνοήτων κοσμημάτων.

Ἐν ταῖς διασκεδάσεσι τῆς Μαρίας Ἀντωνιέτας προεξάρχουσαν θέσιν κατεῖχε καὶ τὸ θέατρον. Οὐ μόνον συχνότατα ἐπεσκεπτετο τὸ ἐν Παρισίοις θέατρον τοῦ Μελοδράματος, ἀλλὰ καὶ τακτικῶς παρευρίσκετο εἰς τὰ μικρὰ θέατρα τὰ ὅποια ὑπῆρχον εἰς τὰς περιτὰς Βερσολλίας ἐπαύλειαι τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν καὶ τῶν πριγκίπων. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως εἶχε τὸ ἰδιαίτερον τοῦ θεάτρον, ὁ πριγκίψ Κόντης ἕτερον ἐν Παρισίοις ἢ ζωηρὰ Δούκισσα τοῦ Βουρβῶνος ἐν Σαντιλῆ καὶ ὁ δούξ τῆς Αὐστρίας ἐν Βανιολέση. Ἐν Βερσαλλίαις μόνον δὲν ὑπῆρχε θέατρον διότι εἶχε καταργηθῆ τῇ αἰτήσει τῆς περιωνύμου Δουδαῦ. Ἡ Μαρία Ἀντωνιέτα ὅμως ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχῃ τὸ ἰδιαίτερον τῆς θεάτρον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῶν Βερσαλλιῶν, ἤρξατο ἐπηρεάζουσα εἰς τὴν ἰδίαν τῆς ταύτην τὸν σύζυγόν τῆς, τὸν διάδοχον, ὅστις ὀλίγην ἐδείκνυε κατ' ἀρχὰς κλίσιν πρὸς τοιαύτας ἐλαφρὰς διασκεδάσεις. Τοῦτο ὅμως κατορθώθη ἀρ' οὐ οἱ δύο ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως, ὁ κόμης τῆς Προβηγγίας καὶ τοῦ Ἀρτουά, (οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς Λουδοβίκος ὁ ΙΗ' καὶ Κάρολος ὁ Γ') ἐνυμφεύθησαν δύο ἡγεμονίδας τῆς Σαρδηνίας, αἰτίνας ὡς ἡ Μαρία Ἀντωνιέτα ἐφλέγοντο ὑπὸ τῆς ἐπιθυ-

μίας νὰ παραστήσωσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἐν ὅλῃ τῇ μυστικότητι ἐγένοντο οἱ ἀπαιτούμεναι προπαρασκευαί ὑπὸ τῶν τριῶν γυναικῶν, αἰτίνας μετὰ πολλοῦ ζήλου ἐξεμάνθανον τὰ μέρη τῶν· ἐν ὅλῃ τῇ μυστικότητι ἐπίσης ἐπρεπε νὰ γείνη ἡ πρώτη παράστασις, ὅπως μὴ μάθῃ περὶ τούτου ὁ γέρον βασιλεὺς. Ἡ γνωστὴ κυρία Καμπάν διδασκάλισσα τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως καὶ κατόπιν τῆς Μαρίας Ἀντωνιέτας ἀναφέρει ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασι αὐτῆς περὶ τῆς πρώτης ταύτης παραστάσεως τὰ ἑξῆς: «Ὁ διάδοχος ἦτον ὁ μόνος θεατῆς οἱ δὲ ἡθοποιοὶ ἦσαν αἱ τρεῖς ἡγεμονίδες, οἱ δύο ἀδελφοὶ τοῦ διαδόχου, καὶ οἱ κύριοι Καμπάν, ὁ πατήρ καὶ υἱός. Διὰ τὴν παράστασιν εἶχεν ἐκλεχθῆ δωματίον τι ἐν τῷ εἰσογειώπατώματι, τὸ ὅποσον ἐκεῖτο μακρὰν τῶν ὑπὸ τοῦ βασιλέως κατεχομένων δωματίων, ἡ δὲ σκηνὴ κατεσκευάσθη εἰς τρόπον ὥστε μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως νὰ δύναται ἀμέσως νὰ διλυθῇ. Ὁ κόμης τῆς Προβηγγίας εἶχεν ἐκμάθει κάλλιστα τὸ μέρος τοῦ ἦττον ἐπιμελῶς ὁ κόμης τοῦ Ἀρτουά, ὅστις ὅμως εἶχεν ὠραίαν ἀπαγγελίαν. Αἱ τρεῖς πριγκίπισσαι ὑπεκρίθησαν κακῶς τὰ προσωπὰ τῶν· μόνον ἡ σύζυγος τοῦ διαδόχου (ἡ Μαρία Ἀντωνιέτα) ἐπέδειξεν αἰσθημα καὶ λεπτότητα εἰς τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίαν.

Ὁ Διάδοχος διεσκεδάσε πολὺ, ἐγέλα συχνὰ καὶ μετὰ τὴν παράστασιν ταύτην ἀπέθεσεν ὀλίγον τὸ σκυθρωπὸν του καὶ μελαγχολικὸν ὄφρος καὶ εὐρισκεν εὐχρηστοῦσιν εἰς τὴν μετὰ τῆς συζύγου του συναναστροφήν. Καὶ ἡ διασκεδασίς μὲν αὕτη ἦταν ἀθῶα ὅλως, οὐδὲ ἠδύνατό τις νὰ μεμφθῇ τῆς ἡγεμονίδος ὅτι ἐπέδιδετο εἰς τὰ τοιαῦτα. Ἄλλ' ἄλλην μορφήν ἔλαβον τὰ πράγματα ὅτε τῷ 1774 ἡ Μαρία Ἀντωνιέτα ἐγένετο Βασίλισσα τῆς Γαλλίας. Ἡ δὲ, ὅτε εὐρίσκετο ἐν θέσει ἐπιφανεστέρα ἢ δυσμένεια τοῦ λαοῦ πρὸς αὐτήν ἔλαβε χαρακτήρα τραχύτερον. Ἦς τοῦτο ἐνέτεινεν οὐκ ὀλίγον καὶ ὁ βίος, ὃν διηγόν οἱ ἐν τῇ Αὐλῇ. Οἱ δύο ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως ἦσαν Πριγκίπες ἀγαπῶντες τὰς θεωριώδεις καὶ ἐλαφρὰς διασκεδάσεις καὶ σπαταλῶντες ἀφειδῶς τὰ χρήματα.

Ἡ δὲ Μαρία ἢ Ἀντωνιέτα, ἡ ἀπόλυτος ἡδὴ τῆς Αὐλῆς ἀνασσα καὶ τοῦ συρμοῦ ἀρχηγός, συνεμερίζετο τὸν ἀπερίσκεπτον τῶν τρόπον τοῦ βίου καὶ μετὰ τὰς παραστάσεις τοῦ βασιλέως, ὑπεστήριζε τὴν σπατάλην καὶ τὴν ἐλευθέραν ζωὴν. Τοῦτο ἐπέφερε κατ' ἀρχὰς μὲν τοὺς λιτέλλους καὶ τὰς σατύρας, καὶ κατόπιν ἐγέννησε καὶ αἱματηρὰς στάσεις καὶ ἐπικινδύνους ὀχλαγωγίας.

Ὁ Βασιλεὺς ἀδυνάτου χαρακτήρος ἀνὴρ

τῆ ἐδώρησεν ὠραῖον περίπτερον, τὸ Τριανύν. πρὸς τὰς Βεροσάλιας ὅπου ἡ ἰδιότροπος βασίλισσα ἤρξατο ἀρεσκομένη εἰς ὄλως διάφορον βίον. Τὸ Τριανύν μετ' ἑνὸς κῆπον τοῦ καὶ τὰς λίμνας τοῦ ἐγένετο τρόπον τινὰ εὐρεῖα σκηνὴ θεάτρου ἐφ' ἧς αὐτὴ ἡ βασίλισσα ἦτο· ἡ πρώτη ἠθοποιὸς Ἐκεῖ παρίστα κωμωδίαν ἣτις δὲν διήρκει ἡμέραν μόνον ἢ ἑβδομάδα ἢ θερινὸν μῆνα ἀλλὰ διαρκῶς. Ἡ Βασίλισσα ἐνδεδυμένη ὡς ποιμενίς ἢ ἀπλῆ χωρική ἐπεσκέπτετο τοὺς σταύλους, τὰς διαφόρους ἀποθήκας τοὺς τεχνήτας τοῦ χωρίου, ἐδίδε φιλοδωρήματα εἰς τὰ μικρὰ παιδία τῶν χωρικῶν, ἐπεδίδεδετο εἰς ἀλιεῖαν ἢ ἐν τῇ οἰκίᾳ μένουσα ἐξετέλει χειροτεχνήματα Ὁ βίος ἦτον ἔλαος ἀπλοῦς καὶ ἀφελῆς. Ὁσάκις εἰσῆρχετο ἡ βασίλισσα ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ, ἐν ἧ οἱ κύριοι καὶ αἱ κυρίαι τῆς Αὐλῆς ἐπαιζον τὸ κλειδοκῦμβαλον ἢ τὸ σφαιριστήριον οὐδεὶς ἠναγκάζετο νὰ τοραχθῆ ἢ νὰ ἐγερθῆ τῆς θέσεώς του ἢ ἐθιμοταξία τῆς αὐλῆς ἦτον ἐντελῶς κατηρημένη.

Τὸ μόνον μέλημα πάντων ἦτο ἡ διασκέδασις, πότε μὲν χορὰς μετεμφισμένων ἐν ὑπαίθρῳ πότε δὲ παραστάσις εἰδυλλίου ἢ σκηνῶν ἀγορικῶν, καθ' ἃς αἱ Κυρίαι τῆς αὐλῆς ὑπεκρίνοντο διάφορα πρόσωπα χωρικῶν.

Τὸ Τριανύν ὅμως περιεῖχε καὶ κομψότατον θέατρον ἐν εὐρείᾳ αἰθούσῃ οὕτινος αὐτὴ ἡ βασίλισσα ἦτο καὶ διευθύντρια καὶ ἠθοποιός.

Ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ παριστάνοντο συνήθως ὑπὸ διαφόρων αὐλικῶν μικρὰ μελοδράματα καὶ κωμωδία ἐπίστε δὲ καὶ ἴτιμοι κατ' ἀπαίτησιν τοῦ ἀρεσκομένου εἰς αὐτοὺς βασιλέως.

Παραδόξως πως ὁ σοδαρὸς Λουδοβίκος ΙΣΤ' εἶχεν ἐντελῶς μεταβλήθῃ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ του καὶ ἐν ᾧ πρότερον ἦτο ἐντελῶς ἀδιάφορος πρὸς τὰ τοῦ θεάτρου, ἤδη οὐ μόνον ἤρρεκετο νὰ παρίσταται εἰς αὐτὸ ὡς θεατῆς, ἀλλὰ καὶ μέρος ἐλάμβανεν εἰς τὰς δοκιμὰς καὶ ἐδίδε γνώμην περὶ διαφορῶν σκηνῶν καὶ τεμαχίων τὸ ὅποια ἐπρόκειτο νὰ διδασθῶσιν.

Μετ' οὐ πολὺ οἱ βασιλικοὶ ἠθοποιοὶ δὲν ἠρκέθησαν νὰ ὑποκρίνωνται μόνον ἐνώπιον τοῦ περιωρισμένου κύκλου τῶν αὐλικῶν ἀλλὰ προσεκαλοῦντο εἰς τὰς παραστάσεις καὶ ἄλλα πρόσωπα ὡς οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς οἱ ἵπποκόμοι καὶ ἄλλοι ξένοι ἐκ τῶν περὶ Φυσικῶν τῶν λόγῳ οἱ προσκεκλημένοι οὗτοι θεαταὶ δὲν ἔπαυον χειροκροτοῦντες καὶ ἐπιδεκνόμενοι τὰ πάντα. Καὶ ὅμως λέγεται ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ἠθοποιῶν ἐπαιζον ἀθλιότατα, μάλιστα δὲ ἡ βασίλισσα, ἣτις ἐσπέραν τινὰ προέβη μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς σκηνῆς ὅπως

ἐκζητήσῃ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ ἀκροατηρίου.

Αἰφνης ἠκούσθησαν ἐξ ἑνὸς τῶν θεωρείων τῆς πρώτης σειρᾶς ὅστις συριγμοί, ἀξιωματικοὶ τινες εἰσῆλθον εἰς τὸ θεωρεῖον ὅπως συλλάβωσι τὸν αὐθάδη θεατῆν ἐμειναν δὲ ἐμβρόντητοι ὅτε εἶδον ὅτι ὁ τοσοῦτον ἀποτόμως τὴν ἀποδοκιμασίαν τοῦ ἐκφράσας ἦτον ὁ βασιλεὺς.

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν τὸ τελευταῖον δράμα τὸ διδασθὲν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τοῦ Τριανύν ἦτο « Ὁ Γάμος τοῦ Φιγγαρώ », τὸ γνωστὸν τοῦ Beaumarchais τὸ ὅποσον ἐπὶ ἑτῆ ἔλα δὲν ἐδίδεδετο ἐν τοῖς θεάτροις τῶν Παρισίων, διότι ἐθεωρεῖτο προσβάλλον τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τῶν ἀριστοκρατικῶν τάξεων Ἡ βασίλισσα ἠθοπῶνθη αἰφνης μέγαν πόθον νὰ παραστήσῃ τὸ ἀπηγορευμένον τοῦτο δράμα καὶ οὐ μόνον διέταξε νὰ τῆ τὸ ἀναγνώσωσιν ἐν στενῷ αὐλικῷ κύκλῳ, ἀλλὰ προσεκάλεσεν εἰς τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Τριανύν δοθησομένην παράστασιν καὶ αὐτὸν τὸν συγγραφεῖαν ὃν ὁ βασιλεὺς ἀπερισκέπτως εἶχε φυλακίσει.

Ὁ Beaumarchais κατὰ διαταγὴν αὐτῆς ἀποφυλακισθεὶς μετέβη εἰς θέατρον ἢ δὲ βασιλίσκος ὑποκρίθεισά τὸ πρόσωπον τῆς Ροζίννας ἐπέτυχεν ἄριστα Ἡ παράστασις αὐτῆ ὑπῆρξεν ἀφορμὴ διενέξεως σοδαρᾶς μετοξὺ τοῦ παρωγισμένου βασιλέως καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ καὶ τὸ θέατρον τοῦ Τριανύν ἐκλείσθη διὰ παντός. Αἱ τοιαῦται τῆς βασιλείας παιδαριώδεις ἀπερισκεψίαι κατέστρεψαν καὶ τὸ ὀλίγον γόητρον, ὅπερ διετήρει εἰσέτι ἡ βασίλεια. Ἐπῆλθε δὲ κατέπιν καὶ ἡ γνωστὴ ὑπόθεσις τοῦ περιδεραιοῦ ἣτις ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ θανατηφόρον κτύπημα. Τὸ ἐπισόδειον τοῦτο τοῦ περιδεραιοῦ ἔχει ἐν ὀλίγοις ὡς ἔξῃς:

Ἡμέραν τινὰ προὔταθῃ τῇ βασιλείᾳ εἰς ἀγορὰν πολῦτιμον περιδεραιον, τὸ ὅποσον ὅμως ἡ βασίλισσα ἀπεποιήθη ν' ἀγοράσῃ ὡς πολυδάπανον.

Τοῦτο μετεχειρίσθη ἡ ἀγύρτις κόμησσα Λαμότ, ὅπως πλέξῃ αἰσχροὺς ῥαδιουργίας. Διὰ ψευδῶν ἐπιστολῶν ἐπεισεν αὐτὴ τὸν εἰς δυσμένειαν πεσόντα σπάταλον πρίγκιπα Ροάν, ἵνα διὰ προσφορᾶς τοῦ πολυτίμου περιδεραιοῦ ἐπανοκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τῆς βασιλείας.

Ὁ Πρίγκιψ ἐνέπεσεν εἰς τὴν στηθεῖσαν παγίδα, ἠγόρασε τὸ περιδεραιον ἀλλ' ἡ Κόμησσα Λαμότ ἔλαθεν αὐτὸ ἐπ' ὀνόματι τῆς βασιλείας καὶ ἔφυγε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὅτε τέλος ἀνεκαλύφθη ἡ ἀπάτη ὁ Ροάν ὡς ἀπατηθεὶς ἐγένετο ὁ περιγελῶς τοῦ κόμου, τὸ δὲ ὄνομα τῆς βασιλείας συνεδέθη στενῶς πρὸς τὸ ἐπισόδειον τοῦτο Δημοσίᾳ ἐλέγετο καὶ ἐπανελαμβάνετο, ὅτι ἡ βασίλισσα ἐν τῇ ἀκρατήτῳ αὐτῆς μανία τῶν πολυ-

τίμων κοσμημάτων καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ δαπανῆσῃ μεγάλα ποσά, δὲν ἠσχύνθη νὰ μεταχειρισθῆ τὸ βαλάντιον τοῦ πρίγκιπος Ροάν. Ἦτο τοῦτο μυσρὰ συκοφαντία ἣτις ὅμως εὐρεν εὐπρόσδεκτον ἠχῶ εἰς τὰ ὦτα τοῦ λαοῦ τοῦ ἀνεκάθεν μισήσαντος τὴν Αὐστριακὴν ἐκραγέντων δὲ τῶν ἀγρίων παθῶν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ἦτον ἐπόμενον ὅτι ἡ ἀντιδημοτικὴ βασίλισσα ἤθελε πέσει οἰκτρὸν αὐτῆς θῦμα. Καὶ πράγματι ἐπὶ τοῦ αἰματηροῦ τῆς λαιμητόπου ἰκρίωματος ἐπεσεν ἐννέα μῆνας μετὰ τὴν κατατόμησιν τοῦ βασιλέως καὶ ἡ πρόωρος λευκανθεῖσα κεφαλὴ τῆς δυστυχουσῆς βασιλείας ἐνώπιον τοῦ συνηγμένου λαοῦ καὶ ἀκριβῶς εἶκοσι καὶ τρία ἔτη, ἀφ' οὗ ἐν τῇ αὐτῇ πλατεῖαν ἑκατοντάδες ἀνθρώπων κατεπλακώθησαν ἐν καιρῷ τῶν διδομένων εἰς τιμὴν τοῦ γάμου τῆς εορτῶν οἰωνὸς ὑπῆρξε κάκιστος καὶ ἀπαισίως φεῦ! ἐπραγματοποιήθη.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ

(Δύο πνευματιστικαὶ διαλέξεις ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ

κ. Ἀχιλλ. Χατζηπέτρου ἐν Βραβίλᾳ).

ΣΥΝΕΝΟΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου),

- Ἡδὴ τί κάμνομεν;
- Εἰσερχόμεθα εἰς ἄλλο τραῖνον.
- Καλῶς, τῶρα;
- Φεύγομεν διὰ τὴν Κωνσταντῆζαν.
- Καὶ τῶρα;
- Εφθάσαμεν εἰς τὴν Κωνσταντῆζαν.
- Πολὺ καλὰ. Ἡδὴ τί θὰ γάμωμεν ἐκεῖ;
- Δὲν εἰσέρω! Ὅχι σὰς ἀκολουθήσω.
- Λοιπὸν τῶρα; Ποῦ εἰμῆθα;
- Εἰσερχόμεθα εἰς ἀτμόπλοιον.
- Ἐπειτα; Ἀνάγνωσον εἰς τὴν σκέψιν μου. Πρατήρησον καλῶς.
- Φεύγομεν. Θάλασσα. Θάλασσαν βλέπω. Ὁραίσι! Ὁραία!
- Εἶναι τρικυμία;
- Ὅχι. Ὁλίγον κινεῖται.
- Δὲν φοβεῖσαι;
- Μαζὺ σὰς ὄχι, διόλου.
- Καλῶς. Τῶρα ποῦ εφθάσαμεν;
- Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Μεγάλῃ πόλιν.
- Γύρω σπῆτικα πολλὰ. Χάος. Κίνησις.
- Καλῶς. Τῶρα τί κάμνομεν;
- Ἐφύγομεν. Πάλιν ταξιδεύομεν καὶ πηγαίνομεν, πηγαίνομεν...
- Ποῦ πηγαίνομεν; δὲν τὰ γωρίζεις αὐτὰ τὰ μέρη;
- Ὅχι, δὲν τὰ γωρίζω.
- Τί βλέπεις;

— Τῶρα εφθάσαμεν εἰς ἄλλο μέρος, ἄλλη πόλις, λιμὴν εἶναι.

— Πῶς λέγεται ἡ πόλις;

— Πειραιεύς.

— Καλῶς. Θέλεις νὰ ἐπανεέλθωμεν. Ἐκουράσθης;

— Ὅπως θέλετε.

— Ἐπάνελθε. Ἐὔπνησον. Ἰδέ μας.

Ἐπανελθούσα δὲ ἀμέσως εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς:

— Μπα ποῦ ἤμουν, μὰς λέγει ἐκπληκτος, ἐκοιμώμην; Τί ἔκαμνα, καλέ;

— Τί εὐμαρριά! πῶς ἔγαινε ἔτσι; τῇ ἐλεγον αἱ Κυρίαι. Δὲν ἐνθυμείσαι τίποτε; Ποῦ ἦσο;

— Διόλου. Τίποτε.

Καὶ ὅλοι ἐθαύμαζον.

Β' Συνεδρίασις.

Ἐπειδὴ τὴν ἐπαύριον ἐγένετο λόγος ἐν Βραβίλᾳ περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς πνευματικῆς ταύτης συνδιαλέξεώς μας καὶ πολλοὶ φίλοι τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Χατζηπέτρου ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπαυληθῆ αὐτὴ, εἰ δυνατόν, παρεκλήθη, ὅπως εὐχριστήτω τὴν ἐλικὴν ταύτην ὁμήγουριν διὰ τῆς παρουσίας μου καὶ ἐκ δευτέρου.

Συνήλθομεν συνεπῶς τὴν μεθεπομένην κατὰ τὴν αὐτὴν περίπου ὥραν τῆς νυκτὸς καὶ παρευρέθησαν ἡ Κυρία Γω. Κότσικα μετὰ τῆς ἀξιολόγου θυγατρὸς τῆς δεσποινίδος Κότσικα, χριστοβρότου καὶ εὐφροῦς νεάνιδος, σενοδευσμένης ὑπὸ τῆς εὐπαίθετου ἐπίσης ἀγγλίδος διδασκαλίσης Mis Askoks, ἡ Κυρία Ροζάνη Γαλιταστάου, χήρα, τὸ γένος Βολονάκη, ἐκ Κρήτης, ἡ γωστὴ ἐν τῇ Ἀθηναίῳ κοινῶν αὐτῶν διὰ τὸ κάλλος καὶ τοὺς ὠραίους ἐφθαλμούς τῆς, ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Γιόγκα, ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Παπούζωσ μετὰ τοῦ υἱοῦ τῶν Ἀνδρέα καὶ τῶν Δεσποινίδων Ἐλένης καὶ Ὀλγας Παπουδωφ, ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Ἀθανασιάδου, ὁ Κύριος Βονώφ μετὰ τῆς ἀξιότιμου Κυρίας του καὶ θυγατρὸς του Δεσποινίδος Βασκώφ, ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Κραταντινοῦ, μετὰ τῆς χριστοβρότου καὶ εὐῆγμένης Δεσποινίδος θυγατρὸς τῶν, ἡ Δεσποινὶς Φῶνη Πανᾶ, ἀξιολόγος κόρη, ἐκ. Εὐσταθιάδης Φίλων, αἱ Κυρίαι Ἀντιγόνη Ζήσου καὶ Κατίνκ Βλασσπούλου καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ οἰκοδεσπότη Κυρίου Ἀχ. Χατζηπέτρου.

Περὶ τὴν 10 ὥραν ἡ Πνευματιστικὴ συνδιάλεξις ἤρξατο διὰ τῆς προσκλήσεως τοῦ πνεύματος τοῦ Γεωρ. Γαρδέλης.

Ἄπό κ.ρ. Εἶμαι ὁ Γεώργιος Γαρδέλης.

Ἐρώτ. Ἐλυπήθης, φίλτατε, διὰ τὸν πρόωρον σου θάνατον;

Ἄπό κ.ρ. Δὲν ἐννοῶ τὴν λύπην σου, δὲν πρέπει νὰ λυπῆσαι, διότι αὐτὸ ἔπρεπε νὰ συμβῆ.

Ἐρώτ. Ἡ θέσις τῆς Βραβίλας πῶς σοῦ φαίνεται ἤδη; (ἐμπορικῶς).

Ἄπό κ.ρ. Ἐβελτιώθη πολὺ.

Ἐρώτ. Ἡ μελλουσα ἐσοδεία δύνασαι νὰ μὰς εἴπῃς ἂν θὰ ἐπιτύχῃ;

Ἄπό κ.ρ. Ὅχι ἐπιτύχῃ, ἀλλ' ὄχι τόσον ἀνθηρῶς.

Ἐρώτ. Ὁ καιρὸς αὐριον θὰ βελτιωθῆ;

Ἄπό κ.ρ. Πῶς ἐννοεῖτε, ἂν βελτιωθῆ;

Ἐρώτ. Δὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ θὰ εἶνε ἡ αὐτὴ ὑγρασία;

'Απόκρ. 'Η αὐτή.
 'Ερώτ. Θέλεις νὰ ἐπανέλθῃς πλησίον τῶν ἰδι-
 κῶν σου;
 'Ακὸκρ. 'Οχι, δὲν τὸ ἐπιθυμῶ, ἕνεκα πολλῶν
 λόγων.
 'Ερώτ. Παρακαλοῦμεν ἤδη νὰ ἔλθῃ τὸ πνεῦμα
 τοῦ Παύλου Μελά.
 'Απόκρ. Εἶμαι ἐδῶ ὁ ἴδιος.
 'Ερώτ. 'Ο θάνατός σου κατελύησεν ὄλον τὸν
 ἔλληναισμόν...
 'Απόκρ. Ὑπὲρ πίστεως καὶ πατριδος ἐθυρίασα
 τὸν ἐαυτὸν μου. Κιτάρῃ εἰς τοὺς προδότες!
 'Ερώτ. Δύνασαι νὰ μᾶς εἴπῃς πῶς ἔγινε οὗτος;
 'Απόκρ. Διατὶ ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθετε; Λοι-
 πὸν νὰ γνωρίζετε, οἱ δὲν ἀπαντῶ εἰς τὸ τοιοῦτον.
 'Ερώτ. Καλῶς. Δύνασαι τεύλαχιστον νὰ μᾶς
 εἴπῃς, διατὶ τὸ σῶμα σου εὐρέθη ἀκεφαλοῦ;
 'Απόκρ. Εἰς αὐτὸ δὲν ἐν ὧ νὰ μὴν ἀπαντή-
 σω. 'Ακούσατε λοιπὸν τὸ γεγονός. 'Η ἀποκεφαλί-
 σίς μου ἔγινε ἀπλῶς δι' εὐεργετικὸν σκοπὸν. Δὲν
 λέγω ἄλλο. Χαίρετε.
 'Ερώτ. Καλῶς. Παρακαλοῦμεν νὰ ἔλθῃ τὸ
 πνεῦμα τοῦ 'Ιωάν. Κώτσιου.
 'Απόκρ. 'Ηλθα. 'Ιωάννης Κώτσιου.
 'Ερώτ. Ποῖος εἶπες εἶπαι;
 'Απόκρ. Εἶπα ὁ 'Ιω. Κώτσιου.
 'Ερώτ. Ποῖον ἐντολὴν ἔχετε νὰ δώσῃς πρὸς τὴν
 κόρην σου, ἐδῶ ἤδη παροῖσαν;
 'Απόκρ. Νὰ ἴσῃαι φρόνιμος καὶ νὰ ὑπακούῃς
 εἰς ὅτι σὲ συμβουλεύει ἢ μὴ τῆς σου.
 'Ερώτ. Πῶς ἀλοῦμεν νὰ ἔλθῃ πάλιν τὸ πνεῦ-
 μα τοῦ Γεωρ. Γαδελῆ.
 'Απόκρ. 'Ηλθον. Εἶμαι ὁ Γ. Γαδελῆς.
 'Ερώτ. Καλῶς. Que conseillez vous à votre fille
 Antigon de faire?
 'Απόκρ. De quitter son mari.
 'Ερώτ. Agira-t-elle bien en consequence;
 'Απόκρ. Oui. Il faut qu' elle le quitte.
 'Ἦδη ἡ παρεῖσις ἀντιπαρακαλεῖται νὰ ὑπνω-
 τισθῇ ἡ Κυρία Ἀντιγόνη Ζήσου καὶ πάλιν, ὡς τὴν
 προτεραίαν καὶ μετὰ τινὰς παρακλήσεις ἐδ' ἔχθη αὐ-
 τῇ νὰ ὑπὸβληθῇ εἰς ὑπνωτισμόν.
 κ. Πρίντεζης. Παρατηρήσιν με ἐπ' ὀλίγον
 καλῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.
 Μετὰ ὀλίγων στιγμῶν παρατήρησιν ἡ Ἀντιγόνη
 ὑπέκυψεν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ὑπνωτιστοῦ.
 κ. Πρίντεζης. Εἰπέ μας τί ὤραν δ' ἰκνύει τὸ
 ὄρον ὄχιον, ὅπερ σὲ ἔτεθη ἐπὶ τῆς κ' φαλῆς.
 Ἀντιγόνη. Μίαν παρὰ τέταρτον.
 ('Ακριβῶς τὸσον ἦτο.)
 'Ερώτ. Καλῶς. Εἰπέ μας τώρα τί γράφει αὐτὸ
 τὸ ἐπισκεπτήριον, ὅπερ κρατεῖ ὁ Κύριος;
 'Απόκρ. Δὲν ἀπαντῶ εἰς τοιοῦτον περίεργον
 ζήτημα.
 'Ερώτ. Καλῶς. Ἀλλὰ διατὶ; θέλεις λοιπὸν νὰ
 σὲ ἀφηνέσω; Ἐκουράσθης;
 'Απόκρ. Ναί, τὸ ἐπιθυμῶ.
 'Ερώτ. Ἀλλὰ δ' αὐτὸ δὲν θέλεις νὰ συνεχίσωμεν
 ὀλίγον ἐτι, νὰ ἐπιχειρήσωμεν πάλιν μικρὸν ταξεί-
 διον, ὅπως προχθές;
 'Απόκρ. Διατὶ ἔχετε ἀπλῶς διαθέσεις περιε-
 γείας.

'Ερώτ. 'Επιμένεις νὰ σὲ ἀπαλλόξω, λοιπὸν;
 'Απόκρ. Μάλιστα.
 'Ερώτ. Σὲ ἀπαλάττω. Ἀφηνήθητι.
 Καὶ οὕτως ἔληξε καὶ ἡ δευτέρα αὐτῆ πορὰ τῆ
 κυρίῳ 'Α. Χατζηπέτρῳ μικρὰ πνευματιστικὴ συν-
 διάλεξις.

Φ. Π.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ.)

*'Η Κωνσταντινούπολις.—Συνέντευξις
 μετὰ τοῦ πρέσβειος κ. Γρυπάρη.—'Η τελευτὴ
 τοῦ προσκυνήματος τοῦ Σουλτάνου.—'Εξο-
 χαὶ καὶ διασκεδάσεις.—Θράκη καὶ Ἀδρια-
 νούπολις.—Περιγραφή αὐτῆς.*

'Ο κ. Γρυπάρης ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας τῆς πρω-
 ῆς εὐρίσκειται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς πρεσβείας, ὅπου
 καθ' ἑκάστην πολλοὶ ἑμογενεῖς προσέρχονται καὶ
 ἐννοεῖ τοὺς πάντας νὰ περιποιηθῇ καὶ εὐχαρστήσῃ.
 'Ο κ. Γ. Γρυπάρης εἶναι τύπος ἀκριβοῦς πα-
 τριώτου, λειτουργοῦ τοῦ καθήκοντος καὶ φίλου τῆς
 ἐπαγγελίας. Ἐπίσταται καλῶς νὰ πολιτεύεται πρὸς
 πάντας καὶ τοῦτο προήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπίσηλον
 ἣν ἤδη κατέχει βαθμίδα.

Ὑπῆρξε δικηγόρος δραστήριος καὶ ἱκανός, δι-
 καστῆς αὐστηρὸς καὶ φιλοδίκαιος, βουλευτῆς εὐσω-
 νεῖτος καὶ εὐπρεπῆς, πολιτικὸς ἀξιόλογος καὶ
 ἀξιειπρήξ. Μὴ θέλων δὲ, ὡς σ' ἠνθῆς, νὰ ἐξερ-
 νισθῇ ἢ ἀμυρωθῇ ὑπὸ τὸν σκοτεινὸν μανδύαν τῆς
 πολιτικῆς, ἐζήτησε νὰ ὑπερεθῆν τὴν πατρίδα εἰς
 τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἐκεῖ νὰ ἀνοδείχθῃ. Καὶ ὄντως
 διαρίσθη ἀντιπρόσωπος τῆς ἑλλ. Κυβερνήσεως ἐν
 Βουλγαρίᾳ καὶ Ρωμανίᾳ, πολιτικὸς πράκτωρ ἐν
 Αἰγύπτῳ ἀνέδειξ' καὶ ὑπιστήριξε πρὸς δυνάμει τὰ
 ἐκείσε Ἑλληνικὰ δίκαια, ἠγαπήθη καὶ ἐτιμήθη ὑφ'
 ἀπαιτος τοῦ Ἑξωτερικοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ μεγα-
 τως ἐξετιμήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν καὶ τῆς
 Κυβερνήσεως, οὕτως ὡστε ἐσχάτως χηρεύσασθαι τῆς
 Ἑλλ. ἀντιπροσωπείας ἐν Κων'πόλει, προήχθη ὡς
 πρεσβευτῆς καὶ διαρίσθη τοιοῦτος ἐνταῦθα.

Εὐρὺν αὐτὸν, μεταδὸς ἐν τῇ πρεσβείᾳ περὶ
 τὴν 10 ὥραν καὶ ἡμίσειαν καὶ ὑποδεχόμενον πολ-
 λούς ἐκ τῶν ἑμογενῶν μας, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ
 περιμείνω τὴν σειράν μου. Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ προσ-
 ἤρχοντο, ἀπέστειλα τὸ ἐπισκεπτήριόν μου καὶ μετ'
 λίγον ἐγενόμην παρ' αὐτῶ δεκτός.

'Ο κ. Γρυπάρης ἔχει τὰ γραφεῖα τῆς ὑποδο-
 χῆς εἰς τὰ ἀνω διαμερίσματα καὶ ὑποδεικνύουσιν ἀ-
 μέσως τῷ ἐπισκέπτῃ τὴν Ἑλληνικὴν ἀπλότητα καὶ
 ὀφειλίαν.

'Ο θυρωρὸς ἀμὰ τῇ ἀνάθῃ μου, μοὶ ἠνοιξε τὴν
 θύραν.

—Κύριε Πρίντεζη, πῶς ἦτο τοῦτο; καλῶς ἤλ-
 θατε, νὰ μὲ συγχωρεῖτε, ὅπου ἐπεριμένετε τὴν κά-
 νετε μὲ λέγει ἀμέσως, τείνων μοὶ τὴν χεῖρα.

—Πολὺ καλὰ καὶ σὰς εὐχαριστῶ τῷ ἀπαντῶ, ἤλ-

θον προχθές καὶ θὰ διαμείνω ἐνταῦθα περὶ τὰς δε-
 καπέντε ἡμέρας δι' ὑποθέσεις αἰτῆς Φύσεως. Σὲ
 δὲ πῶς εἶσθε, ἀφ' ὅτου σὰς εἶδον, ἐνθυμῆσθε εἰς
 Κάϊρον, τὴν τελευταίαν φοράν, ὅτε ἀνεχωρεῖτε διὰ
 τὴν ἐνταῦθα θέσιν σὰς καὶ ὑποφέρετε πολὺ ἀπὸ ρευμα-
 τισμούς, νομίζω.

—Ναί, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ εἶμαι τώρα πελὺ
 καλὰ καὶ εὐχαριστημένος καὶ ἀπὸ τὸ κλίμα ἐδῶ,
 τὸ ὅποιον μὲ ὠφέλησεν ὄντως. Καὶ πῶς τὰ περνώ-
 τε ἤδη ἐν Ἀθήναις, τί νεώτερα;

— Πάντοτε τὰ ἴδια, πότε ἠσυχίαν καὶ διασκεδά-
 σεις ἔχομεν καὶ πότε ἀησυχίας καὶ ταραχάς. Ἦδη
 τὰ θερινὰ θεάρα λειτουργοῦν πανταχοῦ τὸ ἐσπέ-
 ρας καὶ ἐν τῇ πόλει καὶ ταῖς ἐξοχαῖς, ὅπου πλέον
 ἐνεκατεστάθησαν καὶ κίνησις παρατηρεῖται εἰς τὰς
 μεγάλους οἰκισμούς καὶ τὰ χρηματιστῆ ἀ ἔργα.

—Ναί, αἱ Ἀθηναῖοι ἔχουν μέλλον καὶ θὰ προ-
 δεύσουν. Καὶ πῶς πηγάζει ἡ «Φύσις», ποῦ θὰ
 μεταβῆτε ἐνταῦθα, ἔχετε πολλοὺς συνδρομητὰς
 ἐδῶ;

— Ἀρκετοὺς, ὥστε νὰ ἦμαι εὐχαριστημένος.
 Ἡ «Φύσις» δημοσιεύει ἐκαστοτὴ ποιήματα ὠφέλιμα
 καὶ διδάκτικὰ ἀντικεῖν νὰ καὶ ἐκτιμᾶται πολὺ καὶ
 ἐν Τουρκίᾳ παρὰ ταῖς οἰκισματικαῖς. Ἐνταῦθα σπέ-
 κτομαι νὰ μεταβῶ σιδηροδρομικῶς εἰς Ἀδριανού-
 πολιν, ἣν τὸ πρῶτον ἤδη θὰ ἐπισκεθῶ καὶ μετ'
 αὐτὴν εἰς Φιλίππουπόλιν, Σόφριαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς
 Ρωμανίαν.

— Πολὺ καλὰ θὰ νάματε νὰ ἴδῃτε καὶ τὴν
 Ἀδριανούπολιν. Εἰς ὅτι μάλιστα δύνομαι νὰ σὰς
 φωνῶ χρήσιμος εἶμαι, πρὸς θυμώτατος. Ἀλλὰ εἶναι
 ἐκεῖ, ὡς θὰ γινώσκετε, πρὸς ξένος ὁ γαμβρός μου
 κ. Σκόσης, ὅστις θὰ σὰς φανῇ ἐπίσης, δὲν ἀμφι-
 βάλλω πολὺ χρήσιμος.

—Ναί, ἐλπίζω, ὅστις μάλιστα τυγχάνει καὶ
 συμπατριώτης μου καὶ ὀλίγον συγγενῆς μου, ἀλλὰ
 θὰ σὰς παρακαλέσω, ἐξοχώτατε, δι' ἄλλο τι.

—Εὐχαριστῶς νὰ μοὺ εἴπητε ἀμέσως κ. Πρίν-
 τεζη, εἶναι μεγάλη εὐχαριστήσις μου νὰ σὰς φωνῶ
 χρήσιμος ἀπὸ διέρεσθε ἐνταῦθα.

—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ. Ὡς γινώσκετε, ἡ
 τουρκικὴ λογοκρισίς ἠμπόδισεν ἐκ νέου τὴν κυ-
 κλοφορίαν τῶν ἑλλήνων πολιτικῶν φύλλων ἐν
 Τουρκίᾳ. Ἡ «Φύσις» δὲν ἀναμεινύεται εἰς ζητή-
 ματα πολιτικὰ, εὐτε αἱ προσωπικὰ, ἐπομένως ἡ
 κυκλοφορία τῆς εἶναι ἀνεξέλεγκτος ἔλευθερα παν-
 ταχοῦ ἄλλ' ἐπειδὴ διατεθῶ πρέσβρος τοῦ Συνδέ-
 σμου τοῦ Ἑλλ. Περιηγητοῦ τύπου, καὶ πολλὰ
 φύλλα συναδέλφων μου βλάπτονται, σὰς παρακαλῶ
 πολὺ ἐν τῇ ἰδιότητι σας, ἐξοχώτατε, ὅπως ἐρ-
 γήσῃτε τὰ θέοντα, ἐν ἀρθῇ ἑριστικῶς τὸ βλαβερὸν
 τοῦτο μέτρον, ὅπερ παρεδράπτει σπουδαίως τὴν
 ἐπικοινωνίαν τῶν ἑμογενῶν μεταξὺ τῶν δύο Κρα-
 τῶν.

— Ἀναγνωρίζω, κ. Πρίντεζη, τὸ ἐπιτηνόμενον
 ἄξιον, ἀλλὰ δέον νομίζω καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις ἐκ-
 θέτοι πολιτικῶν φύλλων ν' ἀναγνωρίσθωσαν τὰ δι-
 κικα τῶν ἐνταῦθα. Πρὸς τί ἐκαστοτὴ οἱ ἀναγρ-
 φόμενοι ἀνακριβῆς ἐρεσχηλαὶ καὶ ἀνακριβεῖαι, αἱ
 προσωπικαὶ καὶ ἐμπαθεῖς ἐκ οὐθέσας λοιθωριῶν
 καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀτινα εὐδὲνα σκοπὸν ἔχουν ἢ νὰ
 ἐρεθίσουν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν νὰ προκαλοῦν. Ἡ
 Α. Μ. ὁ Σουλτάνος, εἶμαι βέβαιος ἐμπνέεται ὑπὸ

καλῶν διαθέσεων, ἀλλὰ πειράζεται, ὅταν τῷ ἀναγ-
 γέλλουν, διὰ ἑλληνικὰ φύλλα δημοσιεύουν ἄρθρα
 κατ' αὐτοῦ ἢ τῶν ἰδικῶν του. Πρὸς τί δὲ ἐσχί-
 τως τὰ τόσα δημοσιευθέντα ψεῦδη περὶ τοῦ θανά-
 του τοῦ Μευράτ; ἀτινα πολὺ ἐξηρέθισαν καὶ ἐπέ-
 φερων τὴν διακοπὴν τῆς κυκλοφορίας τῶν φύλλων;
 Ἄς παύσουν λοιπὸν ἐξεξῆς αὐτὰ τὰ προσωπικὰ
 ἰδίως καὶ τὸ κατ' ἐμὲ ὡς εἶναι βέβαιοι. θὰ ζητήσω
 καὶ θὰ ἐπιτύχω τὴν ἐκ νέου κυκλοφορίαν των.

— Πολὺ καλὰ καὶ σὰς εὐχαριστῶ, ἐνοχώτατε.
 Ἦδη δύνομαι νὰ σὰς ζητήσω καὶ ἕτερον τι;

—Εὐχαριστῶς, ὅτι δύνομαι θὰ τὸ πράξω πρὸς
 χεῖρὶν σας.

—Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν κατὰ
 τὴν Παρασκευὴν γινομένην ἐκαστοτὴ ἐπίσημον τε-
 λετὴν τοῦ προσκυνήματος τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτά-
 νου.

—Εὐχαριστῶ. Θὰ ζητήσω τὴν ἄδειαν καὶ θὰ
 ἐκδοθῇ ἱραδὲς αυτοκρατορικῆς, δι' αὐτὴν θὰ σὰς ἐπι-
 τρέπεται νὰ παρευρεθῆτε. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἔλ-
 θῃτε τὴν Παρασκευὴν ἐνταῦθα καὶ θὰ μεταβῆτε
 μετὰ τοῦ Καβάση τῆς πρεσβείας ἐπ' ἀμέξης ἐπὶ
 τοῦ τόπου τῆς τελετῆς. Τὴν παρευρεθῆσαν Παρα-
 σκευὴν ἦτο πολὺ ὠραία, ὅπου παρευρίσθη καὶ ὁ
 ἀγγλος νούαρχος καὶ ἐγένετο καὶ παρέλασις τοῦ
 στρατοῦ πρὸ αὐτοῦ. Ἀλλὰ ἡ τελετὴ εἶναι πάντοτε
 ὠραία καὶ παρευρίσκονται πολλὰ ἐπίσημα πρόσω-
 πα καὶ ξῆνοι.

—Σὰς εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν εὐμένειαν τοῦ-
 τῆν. Εἶναι δυνατόν νὰ παραλάβω καὶ ἕνα φίλον μου
 ἐνταῦθα.

- Μάλιστα. Πῶς λέγεται;
- Ἄντ. Ἀκύλας, ἔμπορος.
- Συγγενῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου;
- Μάλιστα, πρῶτος ἐξάδελφος.
- Ἐπιθύμουν νὰ τὸν εἶδω.
- Εὐχαριστῶς, θὰ ἔλθωπιν ἡμεῖς αὔριον.

Τὴν μεθεπόμενὴν Παρασκευὴν, ἐγκαίρως εἰδο-
 ποιηθέντες παρὰ τῆς πρεσβείας, διὰ ἐξεδόθη ὁ ἀ-
 παιτούμενος ἱραδὲς τῆς παρκατάσεώς μας εἰς τὴν
 τελετὴν τοῦ προσκυνήματος, μετέβην εἰς τὴν
 πρεσβείαν μετὰ τοῦ κ. Ἄντ. Ἀκύλα, ἐπέθεν ἐπ'
 ἀμέξης μετὰ τοῦ Καβάση ἀπῆλθοντες εἰς τὸ Γιλ-
 δζ, ὅπου κ' εἶναι τὰ ἀνάκτορα καὶ πλησίον τὸ
 τζαμίον τοῦ Σουλτάνου. Ἡ ὁδὸς βαίνει παραλια-
 κῶς σχεδόν, διὰ μέσου λορίσκων, χροδερῶν, κή-
 πων καὶ συνεικιδῶν καὶ μετὰ τριακοντάλεπτον πε-
 ρίπου ὁδοποιεῖται, ἀρκετὰ εὐχάριστον καὶ ρομαντι-
 κὴν ἐφθάσαμεν πρὸ καταφύτου καὶ ἐξικισίως ἱστο-
 λισμένου διαμερίσματος, ἐνθα ἐλικσιδεῖται ἰδαί,
 ἀγροί, κήποι, δένδρα, λόφοι καὶ κοιλάδες, π πλη-
 ρωμένοι κόσμου, στρατοῦ, ἱππικῶν, σηματιῶν καὶ
 ὀμαξῶν καὶ εἰς τὸ βάθος οἰκήματα καὶ δεξιῶ τὸ
 περιλαμπρὸν ἀνατορικὸν τζαμίον μετὰ τοῦ ἐπίσης
 ἐπιβάλλοντος συνεχόμενου καὶ ἐν ποικίλοις ποι-
 κίλλοις πεποινημένου μινάρῃ προκαλοῦσι τὴν
 περιεργὸν ἀντιλήψιν μας. Κίνησις ὀμαξῶν, στρα-
 τοῦ καὶ κόσμου καὶ ἡ ἀνάκρουσις διορκῶς τῆς μου-
 σικῆς ὀρχήστρας ἐπικρατεῖ καὶ μετ' ὀλίγον ὄλο-
 νὲν ἀνεργόμενοι. Ἰστάμεθα πρὸ τοῦ ἡμετέρου ἀν-
 δῆρου, ἐνθα πολλὸς ἦδη ξένος κόσμος εἶχε συρρέ-

(* Ἐπεται συνέχεια)

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Β΄.

ΚΑΙ Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΥΛΗ

Απομνημονεύματα Κυρίας επί των τιμών.

(Συνέχεια εκ του προηγ.)

Πολλάκις μεταβαίνει εις τὰ κτήματα του κόμητος Σλίτζ, εν Έσση, τὰ ὅποια εἶνε πλήρη κυνηγίου κατὰ δὲ τὸν Μάιον ἢ Α.Μ. μεταβαίνει εις Πρέκελβιτζ καὶ Σγλόβιτζεν καὶ κυνηγεῖ μετὰ του κόμητος Δόννα. Κατόπι κτυπᾷ πέρδικας εἰς τὸν κόμητος Φινκενστάιν, εἰς Μάνδλετζ. Ἀπ' ἐκεῖ μεταβαίνει εἰς Στυριαν, ὅπου εἶνε ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας καὶ συχνότατα εἰς ἐκ τῶν ἀρχιδουκῶν κυνηγεῖ μαζῇ των εἰς τὰ κτήματά των. Ὁ αὐτοκράτωρ λαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ διαφόρου αὐλικούς.

Σπανίως ἢ Α. Μεγαλειότης μένει πλέον τῶν δύο ἡμερῶν εἰς τὸν αὐτὸν κυνηγετικὸν τόπον. Ἀδιάφορον, ἐάν ἡ ἐπίσκεψις του στοιχίῃ εἰς τὸν φιλοξενουτα αὐτὸν περὶ τὰς πενήκοντα χιλιάδας μάρκων. Τὰ περισσότερα μέγαλα τῆς πρωσσιακῆς εὐγενείας εἶνε πολὺ ὀλίγον ἄνετα καὶ σπεροῦνται πολλῶν ὑγιεινῶν ἀπολύσεων. Ἐπομένως, διὰ νὰ δεχθῶν τὸν Γουλιέλμον, εἶνε ὑποχρεωμένοι πολλάκις νὰ διορθώσω, πολλὰ δωμάτια. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν δαπάνην, εἰς ἣν θὰ ὑποβληθῇ ὁ φιλοξενῶν αὐτὸν. Ὅταν προσκληθῇ εἰς κυνήγιον καὶ πρόκειται νὰ μείῃ κάπου, ὁ αὐτάρχης του στέλει σημειῶσαι τῶν ἀπαιτουμένων.

— Ὁ Μάρκ Τουέν, μοι εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ κόμης Ὁυλεμβουργ, ὅστις εἶχε συναντήσῃ πρότιμον ἡμερῶν τὸν διάσημον εὐθυμολόγον Ἀμερικανὸν εἰς ἓν γεῦμα δοθέν ὑπὸ του στρατηγοῦ Βερδύ Βερουά, ἔγραψε πολλὰ πράγματα διασκεδαστικά διὰ τὴν ἀγνοίαν του Τόμπ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν.

Ἐάν διὰ μερικῶν τὰ ταξείδια του Αὐτοκράτορος τοὺς ὑποβάλλουν εἰς ὑπερόγκους θυσίας, δι' ἄλλους γίνονται ἀφορμὴ νὰ διασκευάζου τοὺς οἴκους των. Ἰδίως, ἐάν αἱ ἐπισκέψεις του Αὐτοκράτορος γίνωνται τὸν χειμῶνα.

Εἰ εὐγενῆς παρεπονείτο ὅτι ἡ πρώτη ἐπίσκεψις του Αὐτοκράτορος τῶν ἐστοίχισε πλέον τῶν 20.000 μάρκων. Καὶ τοῦτο, ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ κατασκευάσῃ μίαν ὁδὸν, δι' ἐξόδων του, ἀπὸ του σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ μέχρι του μεγάρου του.

Ἐνίοτε διὰ νὰ μὴ λείπῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν του αὐτοκράτορος, ὁ ἐνδοξος ἀριστοκράτης ὅστις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ δεχθῇ τὸν Γουλιέλμον, ὑποχρεῶνται τοὺς χωρικούς νὰ καθαρίσουν καὶ ἀσπρίσουν τὰ σπίτια των.

Ὅταν ἢ Α. Μ. ἔρχεται νὰ κυνηγήσῃ, ὁ φιλοξενῶν αὐτὸν ἀγοράζει πολλοὺς λαγούς καὶ διάφορα ἄλλα κυνήγια καὶ τὰ σκορπίζει εἰς τὸ κτή-

μα του μέσα. Ὁ Γουλιέλμος Β' φθάνει πάντοτε ἀκολουθούμενος ἀπὸ μίαν εἰκοσάδα. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ τρώγουν καὶ κοιμῶνται, τὸ ὅποιον στοιχίζει πολὺ. Οἱ δὲ ἀκολουθοῦντες τὸν Αὐτοκράτορα εἶνε καὶ πολὺ ἀπαιτητικοί, ἐνῶ εἰς τὸ ἀνάκτορον τι του Βερολίνου ἀρκοῦνται εἰς ὅ,τι τοῖς δίδουν

Εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσω, ὅτι τὸ πρόσωπον τὸ ὅποιον δεχεται τὸν Αὐτοκράτορα καὶ τὴν ἀκολουθίαν του ἐννοεῖ νὰ τὸν δεχθῇ λίαν μεγαλοπρεπῶς. Παραγγέλλει τὰ ὠραιότερα πράγματα διὰ τὸ φαγητὸν, τὰ ὠραιότερα ὀρεκτικά. Καὶ φέρει ἀντὶ τῶν συνήθων μαγειρισσῶν, μαγειροὺς πρώτης τάξεως.

Ἐάν εἶνε καλῆς διαθέσεως, ἐάν τὸ κυνήγι ἦτο πολὺ ἐάν ὁ καιρὸς εἶνε καλός, ἐάν τὸ λουτρὸν του ἦτον ἐπιτυχές, ἐάν τὸ φαγητὸν ἦτο καλλίτερον ἀφ' ὅ,τι εἰς τὸ παλάτι του εἶνε, λέγει πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν, φεύγων:

— Εὐγενῆς, κυρία, βεβαιωθῆτε, ὅτι εἶμαι λίαν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν φιλοξενίαν σας. Ἀλλὰ ἰδίως μετ' ἑκάστων ἐντύπων καὶ εὐχαριστήσιν ὅτι δὲν ἐξωδεύσατε τίποτε ἀπολύτως καὶ με ἐδέχθητε καλῶς.

Ἐάν πάλιν τὸ κυνήγιον ἀπέτυχεν, ὁ Γουλιέλμος διατάσσει νὰ ἐτοιμάσω τὴν ἀμαξαν καὶ φεύγει ἀμέσως καὶ πηγίνει καὶ κοιμάται. Καὶ τοῦτο συμβαίνει συχνότατα. Ὅταν τὸ κυνήγιον ἀποτυγχάνῃ γίνεται καὶ βάνουτος. Πολλάκις ὁμιλεῖ σχεδὸν ὕβριστικῶς πρὸς τοὺς ὑπασπιστάς του. Ἡ καλὴ του ἢ κακὴ του διάθεσις ἐξαρτᾶται ἐκ του παραμικροτέρου ἐπεισοδίου. Ὅταν εἶνε δυσηρεστημένος εἰμπορεῖ νὰ καταστρίψῃ κόσμον ὀλόκληρον. Ὁ ἐγωισμὸς του ἐν περιγρήφεται. Ἀρκεῖ νὰ μὴ σκοτώσῃ μίαν μπεκάτσαν ἢ ἓνα λαγόν διὰ νὰ θυμώσῃ κατ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν φιλοξενουμένων αὐτὸν.

Τὸ νοστιμώτερον θῶμα εἶναι, ὅτι νερμίζει, ὅτι οἱ ὑποεχόμενοι αὐτὸν δὲν δαπανοῦν τίποτα.

Περὶ τὰ τέλη του Ἰανουαρίου του 1894, ὅτε ὁ Γουλιέλμος ἐπρόκειτο νὰ συμφιλιωθῇ ἐντελῶς μετὰ τὸν Βίσμαρκ — συμφιλίωσις ἣν εἶχεν ἀχίσει μετὰ τὸ ἱστορικὸν τηλεγράφημα του Γκαύς ἐμπνευσθὲν ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Φραγκίσκον Ἰωσήφ — ἀγγεῖλε μίαν ἐσπέραν εἰς τὴν Αὐλὴν ὅτι ὁ πρῶτος ἀρχικαγκελόριος, ὅστις ἦτο λίαν ἀσθενῆς, προσεβλήθη ἀπὸ ἱμφλουέτζαν, εἶχεν ἀναρώσει.

— Ὅτι στείλω τὸν Κίδερλεν εἰς τὴν Φρειδεριχουὴν αὐριον νὰ τὸν χαιρετήσῃ, ἐκ μέρους μου καὶ νὰ τοῦ δώσῃ καὶ μίαν φιάλην ἐκλεκτοῦ οἴνου, ὡς δῶρον προσέβησεν ἢ Α. Μ.

— Πρὸς Θεοὶ! περητήρησεν ὁ δοῦξ Ἀλβέρchtος του Μεκλεμβούργου, στείλατε καλλίτερα ἓνα κυνηγόν σας, παρὰ τὸν Κίδερλεν!

— Καὶ διατὶ παρκαλῶ εἰσθε ἐναντίον του Κίδερλεν; ἤρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ

— Διατὶ ἀπήνητηεν ἢ Α. Ὑψηλότης. Πρῶτον

ΑΓΝΗ ΚΑΙ ΑΣΠΙΔΟΣ ΩΣ Ο ΚΡΙΝΟΣ

δεν έχω τίποτε προσωπικόν μαζί του. Δεύτερον όφείλω να σας ύμολογήσω, ότι κατά την τελευταίαν επίσκεψίν μου εις τόν άρχικαγκελάριον, έγινε λόγος ενώπιόν του περί της διαδόσεως, ότι ο Κίδερλεν θα διορίζετο ύπουργός.

Όταν τόν ήρώτησα, εάν γνωρίζη τόν Κίδερλεν, και ποίαν γνώμην έχει, απήντησεν:

—Είπε καλός διά να τον παίρνη και εις τό κονίγι.

Ό αυτοκράτωρ εθύμωσεν.

—Σας εύχαριστώ διά την πληροφορίαν, είπεν, αλλά μήθετε, ότι δεν έχω ανάγκην ούτε συμβουλών, ούτε πληροφοριών διά την έκλογήν των ύπουργών μου και των άπεσταλμένων μου.

Τήν επαύριον ο αυτοκράτωρ εξήτησε τόν Κίδερλεν.

Όταν ούτος παρουσιάσθη, τώ είπε να μεταβή εις Φρειδερίκρούην.

Άλλ' ο σύμβουλος εις τόν όποιον είχαν άναφέρει την συνουσίαν αυτήν της προηγουμένης και ο όποιος δεν έπεθύμει να τύχη κακής ύποδοχής εκ μέρους του Βίσμαρκ, εξήτησε συγνώμην και είπεν, ότι δεν ήμπορεί να μεταβή.

Προσπειρώθη τόν άρρωστον. Ό Αυτοκράτωρ τότε ήναγκάσθη να στραφή προς άλλο πρόσωπον, και έστειλε τόν κόμητα Μόλτκε.

Εάν διηγήθην τό άέκδοτον τούτο, τό έπραξα διά να δείξω πόσον ή αξία των προσώπων των έκλεγομένων υπό του Γουλιέλμου διά να καθέξουν μεγάλας δημοσίας θέσεις ύμφισθητέιται και παρ' αύτων άκόμη των προσώπων της αύλης του.

Πρέπει να γνωρίζετε, ότι τά πρόσωπα, τά άπολύοντα εύνοίας αυτοκρατορικής ειπε ως επί τό πλείστον άνάξια.

Ό Γουλλιέλμος εύνοεί όλους τούς μη έχοντας καμίαν αξίαν.

Τό αυτό δε πράττου και οι περισσότεροι βασιλείς.

Δεν είμπορου να ύπεφέρουν τούς ίκανούς και τούς έχοντας χαρακτηρα εύθύν.

—Είπε θλιβερόν! ύμολόγει ή αυτοκράτειρα Φρειδερίκου μετά την εκ Βερολίνου αναχώρησιν του Βάλδερεσ κατά τό 1891, ότι ο υίός μου δεν συναναστρέφεται παρ' με μετριότητα.

Τό θλιβερότερον όλων ειπε ότι ο Γουλιέλμος δεν διατάζει να διορίζη εις τάς μεγαλειτέρας θέσεις τούς άνικανωτέρους.

Ό αυτοκράτωρ διά να διορίση πρέσβυν, δεν συλλογίζεται, εάν ειπε ίκανός και κατάλληλος.

Οι δε εύχαριστοι, ειπε συνήθως οί κάστειλόλογοι, οι άνίκανοι, οι μοθηροί, οι ραδιοϋργοι, οι φαύλοι, οι ταπεινοί, οι κολακας.

Ό κόμης Φίλιππος Ξυλεμβουργ διορίσθη πρέσβυς εις Βιέννην, διότι κατώρθωσε πιστώσ να κρατή ενήμερον τόν αυτοκράτορα των γινομένων και συμβαλλόντων εις τό Βερολίον και άλλωσού.

Όταν ο αυτοκράτωρ άνέφερον εις την τράπεζαν καμίαν διασκεδαστικήν ιστορίαν διά κανέν γνωστόν πρόσωπον της κοινωίας ή της αύλης, όλοι έλεγον:

—Τό ταχυδρομείον της Βιέννης ήλθεν.

Ό κόμης Φίλιππος προς στιγμήν μάλιστα είχαν άποκτήσει τσαούτην έπιροήν, ώστε αυτός διώριζε και έπαυε τούς πρέσβεις.

Χάρις εις την έπιρροήν του ο Ράδοβιτς άπεστάλη από την Κων)πολιν εις θέσιν μικροτέραν, εις την Μαδρίτην.

Η παύσις του Βαρόνου φόν Στούμμ, ή άνάλυσις του Σχλέτσερ, πρέσβευς εις Ρώμην, ή έξαναγκασθείσα παραίτησις του στρατηγού Σχένουεζ προήλθον εκ των ραδιοϋργών του.

Όλοι αύται αι διπλωματικά μεταβολαι συνεζητήθησαν και άπεφασίσθησαν εις τάς κυνηγετικές εκδρομάς της Α. Μ.

Κατά τό διάστημα της άπουσίας του αυτοκράτορος εις Άγγλίαν ο κόμης Φίλιππος εξήσκησε τσαούτην ενεργόν επίβλεψιν επί του διπλωματικού σώματος, ώστε, όταν ο αυτοκράτωρ έπέστρεψεν εις τά νέα άνάκτορα, έλωκεν άναφοράν περί όλων των ύπόπτων, δηλαδή των διατηρούντων φιλικάς σχέσεις μετά του Βίσμαρκ.

—Ό εξαδέλφος σου με πληροφορεί, έλεγεν ο Γουλιέλμος εις τόν νέον ύπουργόν των Έσωτερικών Ξυλεμβουργ, ότι ο Στούμμ και ο Βίσμαρκ ειπε φίλοι στενοί.

Βραδύτερον προσέθετεν:

—Αυτό ο Στούμμ φαίνεται, ότι δεν γνωρίζει τά δύο διαγγέλματα περί του πως πρέπει να φέρωνται οι Πρώσοι και Γερμανοί ύπουργοί προς τόν Βίσμαρκ, ο δε Κίδερλεν λέγει, ότι δεν ειπε ο πρώτος και ο μόνος.

Όταν έμαθον τούς λόγους αυτού του αυτοκράτορος, ήμεθα βέβαιαι, ότι ή πώσις του βαρόνου Στούμμ ήτο ζήτημα ήμερών. Και ή παύσις πράγματι έπήλθε μετά τινας ήμέρας.

Ό άληθής δε λόγος της δυσμενείας του Σχλέτσερ και του Ράδοβιτς ύπηρεσεν ή σημαντική αξία των δύο αυτών διπλωματών.

Περί του Ράδοβιτς έλεγεν, ότι δεν ήτο εύγενοϋς καταγωγής αξίας λόγου. Και δή ύπεδείκνυε τόν Πρίγκιπα Ραδολίν, ως καταγόμενον από πραγματικήν εύγένειαν! έλεγε δε εις τόν αυτοκράτορα, ότι ο Σουλτάνος άνησυχεί διά τό ζήτημα αυτό της εύγενείας!

Εάν ήτο ποτέ δυνατόν ο Σουλτάνος να ενδιαιρεσθ ή διά τσαούτου είδους ζητήματα! Άλλά τούτο δεν είμποδισε να εκδιωχθ ή άνθρωπος της αξίας και της ίκανότητος και να σταλή εκεινος, όστις εκανόνιζε τούς λογαριασμούς της αύλης καλύτερον.

(* Έπεται τό τέλος)

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

ΜΠΟΛΕΣΛΑΣ

Ίδού τί μ' έδιηγήθη κάποις εις φίλος μου:

Όταν έπούθαζα εις την Μόσχην, εις τό σπήτι έπου εκαθήμην, είχα μία Πολωνική γειτόνησα, ή όποις έναλείτο Τερέζα. Ύψηλή, χ' νδρή, μεγαλοχρουνή με φρόδια πυκνά, με χυδαία και πλατύ πρόσωπον, ως δι' πελέκειος κομμένον.

Η κτηνώδης λάμψις των σκοτεινών οφθαλμών της, ή χονδρά και βαρεία φωνή της ολόκληρον τέλος τό πελώριον και μυώδες πρόσωπόν της μευ έπροξένουν είδος τι φόβου. Τά δωμάτιά μας είσαν άπέναντι τό ένα τευ άλλου. Δεν άνοιγα δε ποτέ την πόρτα μου, όταν ήξευρα ότι εκείνη ήτο εις τό δωμάτιόν της. Άλλ' εύτυχώς σπανίως εύρίσκετο. Ένισιτε την συναντούσα εις την σκόλα ή εις την αύλην και μου έγείλ με ύφης άπληκτον και κονικόν. Άλλοτε την έβλεπα να έρχεται τελείως μεθυσμένη με τούς οφθαλμούς κατακόκκινους, τά μαλλιά άτακτα και με παρητρήει με παράδουζον άναιδειον.

—Καλημέρα, κύριε φοιτητή, μου έλεγε και έγείλα κτηνώδως, όποτε ήύξαν: την προς αυτήν άπέχθειν μου! θα άρνα δι τό σπήτι αυτό διά να άποριέγω τάς συναντήσεις και τούς χαιρετισμούς αυτούς, αλλά τό δωμάτιόν μου ήτο τόνον νόστιμον, ή εκ του παραθύρου θέα τόνον μαγική και τόνον ήσυχος ο δρόμος, ώστε άπεφάσισα να μείνω.

Ότε αίφνιδίως μίαν πρωίαν, έμφ ήμην εξηπλωμένος εις τό κρεβάτι μου με τά ένδύματα, άνοίγεται ή πόρτα και ή συχμμένη Τερέζα έφάνη επί του κατωφλίου και με την χονδρή φωνή της με χαιρετεί.

—Καλημέρα, Κύριε φοιτητή!

—Τί θέλετε, την έρωτώ.

Τήν κυτάζω, και εις τό πρόσωπό της έφαίνετο σύγχυσις και δειλία, τά όποια ούδέποτε άλλοτε είχαν παρατηρήσει.

—Κύριε φοιτητή, θέλω να μου κάμτε μία χάρη, σας παρακαλώ μη μου την άρνηθήτε.

Έγώ έμενα εξηπλωμένος χωρίς να άποκριθώ και έσκεπτόμην: Και αύτή ρωτίσις ειπε. Κάτι κακό σκέπτεται. Πολεμξ να με διαφείρη, αλλά θα μείνω σταθερός...

—Θα ήθελα να στείλω ένα γράμμα στην πατρίδα μου, είπε μετ' όλιγον και με παρητρήει με γλυκύτητα και παρακλητικώς.

—Τί διάβολο έπαθε, εκκέρσθη, και πηδήσας από τό κρεβάτι μου έπήγα και εκάθησα εις τό τραπέζι μου, έσυρα έμπρός μου χαρτί επιστολής, έπιασα την πένα και της είπα:

—Έλα μέσα, κάθησα και λέγε.

Είσηλθε λοιπόν και μετά χιλίας προσυλιξίς εκάθησε χωρίς να παύση να με κυτάξ δι' ύφους ένόχου.

—Λοιπόν, σε ποιόν θέλετε να γράψω;

—Εις τόν Μπολέσλα Καπούτ που κάθεται εις τό Στένζιαν κατά τη Βαρσοβία.

—Και τί θέλετε να του γράψω; Λέγετε...

—« Άγαπητέ μου Μπολέσ. . . άγαπημένη μου ψυχή. . . άγαπη μου. . . πολυάγαπημένη μου. . . ή Παναγία να σε φυλάξ. Διαιτί δεν έγραψες άγα-

πητέ μου τίσον καιρόν εις τό μικρό σου περιστεράκι την Τερέζα, που ειπε καταλυπημένη. . . »

Με μεγάλη δυσκολία εκράτησα τά γέλια μου, φαντασθ εις τό « μικρό και λυπημένο αυτό περιστεράκι » αύτή τη γυναικάρα με δύο μέτρα περίπου ύψος ρωμαλαίαν και με φιδερές πυγμης, και με πρόσωπο τόνον μαύρο, όταν να εκκαθάρισε αυτό « περιστεράκι » σ' έλη του τη ζωή τα φουγύρα χωρίς να πλυθ ή ποτέ!

Έκρηγθήθηκα λοιπόν και την ήρώτησα:

—Ποιός ειπε αυτός ο Μπολέσ;

—Ό Μπολέσ κύριε φοιτητή, επανέλαβε δι' ύφους εκπλήκτου, σαν να ήτο άδύνατον να μη την γνωρίζω. . . Ό Μπολέσλας ειπε ο άρραβωνιαστικός μου. . .

—Ό άρραβωνιαστικός σου;

—Και γιατί, κύριε φοιτητή, παραξε εύεσαι; Δεν μπορεί ένα μικρό κορίτσι σαν κ' έμένα ναχη άρραβωνιαστικό;

« Ένα μικρό κορίτσι » πως σας φαίνεται ή φράσις;

—Βέβαια, δεν ήθελα να πώ αυτό. Όλα συμβαίνουν και από πόσον καιρόν είθε άρραβωνιασμένη;

—Πάνε εξη χρόνια. . .

Της έκαμα τέλος μίαν επιστολήν τόνον αισθηματικήν και έρωτικήν σαν να ήμουν έγώ εις την θέσιν του Μπολέσ, αλλά να μου την έστειλε μία άλλη και όχι ή Τερέζα.

—Σας εύχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά. Είμπορώ να κάμω και έγώ τίποτε διά σας;

—Όχι, εύχαριστώ.

—Αν έχετε να σας μαπαλώσω τά πουκάμισα και τά ρούχα, κύριε φοιτητή.

—Έκατά'αθα πως ή διαβολική αύτή γυναικα με έλασε να εντρέπωμα και της απήντησα με τρόπον άπότομον, ότι δεν είχα ανάγκην των ύπηρεσιών της.

*

—Δύο εβδομάδες έπέρασαν. . . Ητο έσπέρα. Έκαθήμην κοντά εις τό παράθυρον και έσφύριξα διότι δεν ήξευρα τί να κάμω φοδερά πλήξης. Έξω ο καιρός άθλιότατος. Δεν ήξευρα πως να πιάσω την ώρα μου, ότε αίφνης άνοίγεται ή θύρα. Εύλογητός ο θεός, εκκέρσθη, κάποις έρχεται να μευ κάνη συντροφιά.

—Ό κύριος φοιτητής δεν έχει πολλή εργασία τώρα;

Ητο ή Τερέζα. Όχι! έπροτιμούσα να ήτο και εις άλλος.

—Όχι. . . και διατί;

—Θα ήθελα, κύριε φοιτητή, να μευ γράψετε κι' άλλο ένα γράμμα.

—Καλό. . . εις τόν Μπολέσ;

—Όχι, άπειναντίας, την άπάντησίν του. . .

—Τί; Πώς;

—Ό! τί ζών είμαι. Δεν εξηγήθηκα καλά, συγχωρήστε με. Τώρα πλέον δεν είμαι έγώ, αλλά μία φιλενάδα μου. . . δηλαδή όχι μία φιλενάδα μου, αλλά μία γνωστή. . . Δεν μπορεί να γράψ ή ίδια. . . Έχει ένα άρραβωνιαστικό, καθώς έγώ είμαι μία. . . έγώ, Τερέζα. . .

Τὴν κυττάζω καὶ παρατηρῶ εἰς τὸ πρόσωπόν τινος εἶδος τὴν ἐντροπῆς, ἐνῶ τὰ δάκτυλά της ἐτρέμον. . . τότε πλέον ὑπέθεσα ὅτι ἐνόησα τοὺς σκοπούς της.

— 'Ακούσατε, δεσποινίς τῆς εἰπα. "Ὅλα αὐτὰ τὰ ὅποια μοῦ εἶπατε περὶ Τερέζας, Μπολέσλας κτλ. ὅλα αὐτὰ εἶνε φαντασιώδη. Ψεύδεται. . . ἀπλούστατα. Καὶ δὲν ἔχετε τίποτε νὰ κίμετε ἐδῶ. . . Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ συνεχίσω τὰς σχέσεις μου. . . Ἐνοήσατε;

Τότε ἄρχισε νὰ φοβάται, ἔγινε κατακόκκινη ἐκτύπα τοὺς πόδας της καὶ ἐκίνησε κωμικῶς τὸ χεῖλός της, ὡς νὰ ἤθελε κάτι νὰ εἶπῃ, τὸ ὅποιο ὅμως δὲν ἐφθάνει ἕως ἐκεῖ. Ἐγὼ καθισμένος ὅπως ἤμουν τὴν παρετήρουν. Ἐσκιπτόμην, ὅτι ἡ ὑπόθεσις ὅτι προσεπάθει νὰ μὲ παρασύρῃ εἰς τὰ δίκτυά της ἦτο κάπως ὑπερβολικὴ. Μοῦ ἐφάνητο, ὅτι κάτι ἄλλο συμβαίνει. Ἀλλὰ τί;

— Κύριε φοιτητή. . . ἤρχιστε νὰ λέγη, αἰφνιδίως ὅμως ἔκοιμα μία χειρονομία, ἐστράφη καὶ ἔφυγε τρέχουσα. Ἐγὼ τότε ἠσθάνθημι εἶδος τι οἴκου. Ἡκουσα τὴν πόρτα της νὰ κλείεται μὲ φειδὸν κρότον' ἐξάπαντος ἦτο πολὺ θυμωμένη. Ἀπεφάσιμα νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ νὰ τῆς γράψω, ὅτι ἤθελε. Κατὰ βάθος ἠσθάνομην δι' αὐτὴν λύπη.

Ἐπῆγα λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ τὴν ἤδρα καθήμενην εἰς τὸ τραπέζι μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο εἰς τὰς χεῖρας της.

— 'Ακούσατε, τῆς εἶπον, σᾶς. . .

. . . Πάντοτε ὁσάντις διηγούμαι τὴν ἱστορίαν ταύτην καὶ ὅταν φθάνω εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, αἰσθάνομαι κάποιαν στενοχωρίαν, ὡς νὰ μοῦ σφίγγεται ἡ καρδιά.

— 'Ακούσατε, τῆς εἶπον, σᾶς. . .

Ἐσηκώθη ἀποτόμως, ἐβάδιζε κα' εὐθείαν πρὸς ἐμέ, μὲ τὰ μάτια ἀπατραπτόντα, ἔθεσε τὰς χεῖρας της ἐπὶ τῶν ὤμων μου καὶ ἤρχιστε νὰ φωνάζῃ μὲ τὴν βαρετὰ φωνή της:

— 'Εἰ λοιπὸν τί εἶνε; Ἐ λοιπὸν. . . ; Καὶ σῆς; Τί θὰ ἐπαθῆναι. . . ; Σᾶς εἶνε τόσο δύσκολον νὰ γράψετε δύο-τρεις γραμμὰς; Ἐσῆς. . . Ἀλήθειαι; . . . Καὶ ἐφαίνεσθε τόσο καλὸς. . . Δὲν ὑπάρχει οὔτε Μπολέσλας οὔτε Τερέζα!

— Δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον ἐγὼ! Ἐ! καὶ ἔπειτα; . . .

Κατὰπληκτος ἐκ τῶν λόγων της, τῆς εἶπα.

— Τότε λοιπὸν. . . λοιπὸν δὲν ὑπάρχει αὐτὸς ὁ Μπολέσλας; . . .

— Ὁχι! Ἐ! καὶ ἔπειτα.

— Ἀκόμα καὶ ἡ Τερέζα δὲν ὑπάρχει;

— Ὁχι! . . . Δηλαδή εἶμαι ἐγὼ ἡ Τερέζα.

Δὲν ἐκατάλαβον. Μὲ ὀρθάνοικτα δὲ μάτια τὴν παρετήρουν προσεκτικὰ ὅσα νὰ ἐννοήσω ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας ἦτο τρελλός. Ἐκεῖνη ἐπῆγε πάλι εἰς τὸ τραπέζι της ἀνείχε τὸ συρτάρι. ἔφαξε καλὰ καὶ ἀφοῦ τέλος εὗρε ἕνα χαρτί, ἐπανῆλθε καὶ μοῦ εἶπε.

— Ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ μοῦ γράψετε καὶ τὴν ἄλλην ἐπιστολή, πάρτε καὶ αὐτὴ ποῦ μοῦ ἐγράψατε. Ἀλλοι, πλέον καλοὶ ἀπὸ σένα, θὰ μοῦ τὴν γράψουν.

Ἐκύτισα τὸ χαρτί καὶ εἶδα πράγματι ὅτι ἦτο ἡ ἐπιστολὴ τὴν ἵποιν τῆς ἐγραψα διὰ τὸν Μπολέσλας. . . Διάβολε! Διάβολε!

— 'Ακούσατε Τερέζα. Τί τρέχει, τί συμβαίνει; Τί θέλετε νὰ σᾶς γράψουν ἄλλοι γράμματα, ἀφοῦ δὲν τὰ στέλλετε;

— Καὶ ποῦ θέλετε λοιπὸν νὰ τὰ στέλλω;

— Διάβολε! Σ' τὸν Μπολέσλας. . . τὸν ἀρραβωνιστικόν σας. . .

— Ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κανένας Μπολέσλας; . . .

Φοβερόν! Ἀκόμη δὲν εἰμποροῦσα νὰ καταλάβω τί συμβαίνει. Εἶχα σκοπὸ πλέον νὰ φύγω, ὅταν ἤρχιστε νὰ ἐξηγητῆται.

— Ἀλήθειαι εἶνε, δὲν ὑπάρχει! . . .

Καὶ ἐσήκωσε τὰς χεῖρας της, ὡς νὰ διημαρτύρητο, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν αὐτὸς ὁ Μπολέσλας.

— Ἀλλὰ ἐγὼ θέλω νὰ ὑπάρξῃ. . . , ἐξηκολούθησε. Δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ ἄνθρωπος ὡς τοὺς ἄλλους; Καταλαβαίνω, ὅτι εἶμαι. . . Ἐτέλος πάντων δὲν πειράζω κανένα νὰ γράψω σ' « αὐτόν »! . . .

— Συγγνώμην. . . Ποῖον « αὐτόν »;

— Τὸν Μπολέσλας. . .

— Διάβολε! Μὰ πρὸ ἀλίγου μοῦ ἐλέγατε πῶς δὲν ὑπάρχει! . . .

— ὦ! Ἰησοῦ Χριστέ! Καὶ τί μὲ μέλλει ἂν δὲν ὑπάρξῃ; Μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρξῃ, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν φαντάζομαι ὅτι ὑπάρχει. . . Τοῦ γράφω λοιπὸν ἐγὼ ἡ Τερέζα. . . Αὐτὸς μὲ ἀπαντᾷ. . . τοῦ ἔναγγράφω πάλιν. . .

Ἐτέλος πάντων ἐκατάλαβα. Ἡσθάνομην κάποιαν ἀδιαθεσίαν, κάποιαν φυτικὴν λύπη. Κοντὰ μοῦ, δύο βήματα, εὐρίσκειτο ὃν ἀνθρώπινον, τὸ ὅποιο δὲν εἶχε κανένα διὰ νὰ τοῦ ἐκφράσῃ μικρὰν τινα στεργίην. . . οὔτε συγγενή, οὔτε φίλον. . . καὶ τὸ ὃν αὐτὸ ἐφαντάσθη ἕνα φίλον. . . ἕνα ἀρραβωνιστικόν!

— Νά! μὲ ἐγράψατε ἕνα γράμμα διὰ τὸν Μπολέσλας; ἐξήγησα ἀπὸ κάποιον ἄλλον νὰ μοῦ τὸ διαβάσῃ καὶ τότε μοῦ φαινότανε πῶς ὑπάρχει ὁ Μπολέσλας. . . Καὶ παρεκάλεσα νὰ μοῦ γράψουν ἕνα γράμμα τοῦ Μπολέσλας τὴν Τερέζα. . . σὲ μένα. . . Νὰ ἔτσι αἰσθάνομαι τέτοιαι εὐχαρίστησι, ὥστε ἡ ζωὴ μου δὲν μοῦ φαίνεται ποιά τόσο ἀσχημῆ.

ὦ! καὶ, δίκαιον εἶχε. Καὶ ἔκτετε τακτικῶς δύο φορές τὴν ἐβδομάδα ἔγραφα ἐπιστολὰς τῆς Τερέζας πρὸς τὸν Μπολέσλα καὶ ἀντιστρόφως. Καὶ σᾶς βεβαιῶ, ἔγραφα πολὺ ὠραία τὰς ἐπιστολὰς ταύτας καὶ πρὸ πάντων τὰς ἀπαντήσεις. . . Ἐκεῖνη εὐρίσκειτο πλέον εἰς τὸ πέλγος τῆς εὐτυχίας καὶ εἰς ἀντάλλαγμα ἐπεδιόρθωνε τὰ ρούχια μου.

Ἐτρεῖς μῆνας κητόπιν συνελήθη, δὲν εἰξέυρω διατὶ καὶ ἐφυλακίσθη. Ἡδὴ θὰ ἔχη ἀποθάνει.

*

. . . Ὁ φοιτητὴς ἐτίναξε τὴν στάκτην τοῦ σιγάρου του, παρετήρησε τὸν οὐρανὸν μὲ ὕψος σκεπτικὸν καὶ ἐξηκολούθησε.

Μάλιστα! . . . ὅσον ὁ ἄνθρωπος δοκιμάζει τὴν πικρίαν τόσο ἐπιζητεῖ τὴν θλίψιν. . . Μᾶς λέγουν πολλὰίτις. . . Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶνε χαμένος. . . Τί τοῦτο σημαίνει; « χημένος ἄνθρωπος ». . . Πρὸ παντός εἶνε ἄνθρωπος, καθὼς ἐμεῖς, ἔχει τὰ ἴδια κόκκαλα, τὸ ἴδιον αἷμα, τὰς αὐτὰς σάρκας, τὰ ἴδια νεῦρα. Καὶ τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται καθ' ἡμέραν ἀπὸ αἰῶνας εἰς αἰῶνας. !

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἀπὸ Ἐρμεριδὰ τοῦ Βερολίνου.

Ῥώσος χωρικός. — Ὁ Πατεράκης (ὁ Τσάρος) τοὺς ἔστειλεν ὄλους. Τὸν Ἀλέξιεφ, τὸν Μακάρωφ, τὸν Κουροπάκτιν, τὸν Σκρὺδλωφ, ἀλλὰ δὲν βλέπω νὰ γυρίζῃ κανένας.

×

Ἐνας λόρδος ἐταξείδευε μετὰ τριῶν φίλων του ἐντὸς βαγονίου τρίτης θέσεως.

Ὁ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων ὁμοῦς ὑπάλληλος σκανδαλισθεὶς ἀπὸ τὴν ἐκκεντρικότητα τοῦ λόρδου ὡδήγηε εἰς τὸ αὐτὸ βαγόνι: ὅπου ἐκάθητο, δύο καπνοδοχοκαθριστὰς μὲ ὅλα τῶν τὰ ἐργαλεῖα. . . καὶ ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ, τί θὰ ἀπογίνῃ.

Ὁ ἄγγλος ὅμως, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ δι' αὐτὸ κατέρχεται εἰς τὴν πρώτην στάσιν, ἀγορεύει δύο εἰσιτήρια πρώτης θέσεως. . . καὶ τοὺς στέλλει εἰς τὸν ὑπάλληλον.

×

Εἰς μίαν ἐκκλησίαν εἰς ἐπαρχιώτης παρατηρεῖ δύο κρανία ἐντὸς ὑαλίνης θήκης.

— Καὶ τίνας εἶνε τὸ μέγαλον; ἠρώτησε τὸν κηδυνολογόν.

— Τοῦ ἁγίου Α. . . ἀπήνησεν.

— Ἀμὲ τὸ μικρόν;

— Μὰ! τοῦ ἰδίου, ὅταν ἦτο παιδί. . .

×

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ζωολογίας: Διδάσκαλος. . . Καὶ τὰ πτηνὰ καὶ τὰ τετράποδα καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅλα εἶνε ζῶα. . .

(Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς μαθητὴς γελά) Διδάσκαλος (ὀργίλος)— Δὲν ἐντρέπεσαι; Τί εἶμαι ἐγὼ;

Ὁ μαθητὴς (ἀπερισκέπτως)— Ζῶν! . . .

×

— Ἄν δὲν τὸν ἐπιανα, θὰ μ' ἔστειλε τὴν ἴδιαν στιγμὴν στὸν ἄλλο κόσμον.

— Καλεῖτερα «Ὁ γλυκύτερος θάνατος εἶνε ὁ αἰφνιδίος».

×

Ὁ Σακουλὸς ἐξήγησε νὰ εἰσέλθῃ ὡς βαρύνοντος εἰς τὸ μελόδραμα:

— Ἐχεις φωνή; τὸν ἠρώτησέ τις.

— Ἄμ δὲν ἀκοῦς τόσην ὦρα ποῦ 'μιῶ;

×

Μία κυρία ἐλεήμων συναντᾷ εἰς τὴν ὁδὸν Πινάκωτων ἐπαίτην, ὅστις ἐπιμόνως τὴν παρακολουθεῖ.

— Μὰ αὐτὸ πλέον καντὰ βιομηχανία, ἀνακράζει θυμωθεῖσα. Χθὲς ἀκόμη δὲν σοῦ ἔδωκα μία δεκάρα;

Καὶ ὁ εὐφυὴς ἐπαίτης ἀπαντᾷ:

— Καὶ μήπως σήμερον εἶμαι πειδὸ πλούσιος ἀπὸ χθὲς;

×

Ἀπὸ τὰς εἰδήσεις ἐπαρχιακῆς τινος ἐρμεριδός: «Ὁ δυστυχὴς ἐπληρώθη εἰς τὸν ὦμον καὶ τὴν κοιλίαν. Τὸ τραῦμα τῆς κοιλίας τῷ ἐπέφερε τὸν θάνατον' τὸ τοῦ ὦμου πλησιάζει νὰ θεραπευθῇ!»

Ὁ Τότες ἐκτύπησεν εἰς τὸ πόδι του, τὸ ὅποιο τοῦ ἐπόνεσε ἰδὼν δὲ καὶ μαῦροντι στίγμα ἐπὶ τοῦ κτυγηθέντος μέρους, ἐσκέφθη:

«Φαντάζομαι πόσον θὰ πονοῦσα, ἂν ἐγινέμουν ἐλόκληρος μαῦρος.»

×

Ἐν συναναστροφῇ ἀτυχῆς τις ἐν τῷ βίῳ του, λέγει μεγαλοφώνως, θέλων ν' ἀκουσθῇ παρὰ συγγενοῦς του πλουσίου:

— Οἱ πλούσιοι θὰ ἦσαν πολὺ εὐτυχέστεροι, ἂν ἐδίδον εἰς τοὺς πτωχοῦς.

— Καὶ οἱ πτωχοὶ πολὺ ἡσυχώτεροι ἂν δὲν ἦσαν ζηλότυποι καὶ πλεονέκτοι, ἀπαντᾷ ὁ πειραχθεὶς πλούσιος.

×

Εἰς τὸ δικαστήριον κατηγορεῖται τις ὡς κακομεταχειριζόμενος τὴν γυναῖκα του.

Πρόεδρος.— Τότε λοιπὸν τί τὴν ἐπῆρες ἀφοῦ εἶχες σκοπὸ νὰ τὴν δέρνης;

Κατηγορούμενος.— Μὰ, κύριε πρόεδρε, ἂν δὲν τὴν ἐπῆρα ἐγὼ, θὰ τὴν ἐπερνε κανένας ἄλλος χειρότερος!

×

Κατὰ σύμπτωσιν τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐδικάζετο καὶ ἄλλη ὑπόθεσις τοῦ αὐτοῦ εἰδους ἀλλ' ἀντίστροφος.

Ὁ πρόεδρος πρὸς τὸν σύζυγον.— Καὶ ὅμως κύριέ μου, λέγετε, ὅτι εἶνε κακὴ ἡ σύζυγός σας, ἀλλὰ δὲν τῆς λείπει τὸ πνεῦμα. . .

Ὁ σύζυγος.— Τὸ ξεύρω, κύριε πρόεδρε, ἔχει πνεῦμα, ἀλλ' εἶνε ἀπὸ τὰ κακοποιὰ πνεύματα.

×

Μεταξὺ δύο νεονύμφων:

— Φιβερόν, φιλε μου, δὲν εἰξέυρω τί νὰ κάμω. Ἡ σύζυγός μου δὲν μὲ μοιοῦζει καθόλου.

— Κόιταξε! καὶ ἐμένα μὲ μοιοῦζει ὑπερβολικά.

— Ἄ! σὲ συγχίρω, ἦσαι εὐτ. . .

— Στάσου, βρε ἀδελφέ! Τί λὲς τώρα. . . Μοῦ μοιάζει. . . ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι σωστὸς διαβολός. . . κατάλαβες; ! . . .

×

— Γιατί, πατέρα, λέγουσι νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴ Βουλὴ τοὺς ἀνγλικούς;

— Γιατί τοὺς πέρνει ὁ ὕπνος τὸ βράδυ.

Εἰς ἕνα ἐπαρχιακὸν σχολεῖον μήτηρ τις φέρει τὸν υἱὸν της εἰς τὸν διδάσκαλον διὰ νὰ τὸν δεχθῇ. Ὁ διδάσκαλος μετὰ μικρὰν τινα καὶ πρόχειρον ἐξέτασιν λέγει:

— Αὐτὸ τὸ ζωύφιον τραυλίζει. . .

— Σπανίως, κύριε δάσκαλε, μόνον ὅταν ὀμιλῇ. . . λέγει ἡ μήτηρ πρὸς δικαιολογίαν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Κηρίον σθεννύμενον διά φιάλης.

Ἡ ἐπικεφαλὴς τοῦ σημερινοῦ ἡμῶν ἐπιστημονικοῦ παιγνίου εἶνε ὀλίγον τι μυστηριώδης καὶ παραδόξος, ἀλλὰ τὸ πρῶγμα διαφωτίζεται ποῦ, εἰάν προσθέσωμεν ὅτι ἡ φλόξ τοῦ κηρίου πρόκειται νὰ σβεσθῇ διὰ τοῦ περιεχομένου καὶ μάλιστα συμπιεσμένου ἀέρος ἐν τῇ φιάλῃ.

Δέον λοιπὸν πρὸς τοῦτο νὰ λάβετε κοινὴν φιάλην τῶν 300 δραμίων, ἧς τὴν μὲν βάλιν κρατεῖτε διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὸ δὲ στόμιον καὶ τὸν λαίμνον διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ καθ' ὃν τρόπον δείκνυται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι, οὕτως ὥστε τὸ στόμιον νὰ κλείεται

καλῶς διὰ τῆς παλάμης. Εἶτα ἀφοῦ ὑπεγείροντες τὴν πλάμην σας ὀλίγον, σχηματίζετε ὀπὴν τινα ἐν τῷ στόμιῳ τῆς φιάλης, προσκολλᾶτε ἐπ' αὐτοῦ τὸ στόμα σας καὶ ἐμφυτᾶτε ἐπ' ὅσον δυνάσθε, συμπυκνῶντες τὸν ἐν τῇ φιάλῃ ὑπόζοντα ἀέρα. Κατόπιν ἀποσύρετε τὸ στόμα σας, κλείοντες τάχιστα τὴν ὀπὴν καὶ πλησιάζετε πρὸς ἀνεμνόμενον κηρίον. Ἡδὴ δὲν μείνει παρὰ ν' ἀρήτητε διόδον εἰς τὸν κεκλεισμένον ἀέρα διὰ νὰ σβεσθῇ ἡ φλόξ. Πρὸς τοῦτο κρατῆτατε τὴν φιάλην ἀναστραμένην, μὲ τὸ στόμιον διευθυνόμενον πρὸς τὴν φλόγα, καὶ εἶτα ἀρήτατε μιστὴν τινα ὀπὴν, δι' ἧς νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἀήρ.

Ἐάν τὸ πείραμα ἐπιτελέσθῃ καλῶς, ἀφεύκτως θέλει ἐπιτύχει. ὅποτε θέλετε ἐπισύρει τὸν θεομησαν τῶν διὰ πρώτην φοράν θεομένων τοῦ πειράματος τούτου.

Καὶ πράγματι εἶνε τόσον παράδοξον ὅπου καὶ ὠραῖον πείραμα μία φιάλη νὰ σβῆσῃ τὴν φλόγα κηρίου.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Διάφορα χρώματα δι' Ἐπιπλα

Διαλύετε 5 γραμ. ρίζης ὄνοκλειου (ἄγγουσα) ἐντός 500 γραμ. τερβινθίνης μέχρι διαλύσεως, εἶτα προσθέτατε 125 γραμ. κηροῦ μελίτσης εἰς λεπτὰ τεμάχια, ὃν ἀναλύετε θερμαίνοντας τὴν διάλυσιν μετρίως.

Βαφὴ λευκὴ

Βράστατε μέχρι διαλύσεως 500 γραμμάρ. λευκοῦ κηροῦ ἐντός ἐνός γιλιόγρ. συμπεπυκνωμένης διαλύσεως ποτάσης.

Βαφὴ διὰ γεγλυμμένα ξυλα

Λαμβάνετε 250 γραμμάρ. λινελαιοῦ, 250 γραμμάρ. παλαιῦ ζύθου, τὸ λευκῶμα ἐνός ὡροῦ, 30 γραμμάρ. οἰνοπνεύματος, καὶ 30 γραμ. σπύρου τοῦ ἀλατος (διάλυσις χλωροδρικού ὄξεος. Τὸ ὄλον πρέπει νὰ εἶνε καλῶς μεμιγμένον πρὶν ἢ τὸ μεταχειρισθῶμεν χύοντες δὲ ὀλίγον ἐπὶ ἐνός τεμαχίου ὑφάσματος λείου καὶ τὸ τρίβουμεν ἐν ἡ δύο λεπτά εως ὅτου πιάσῃ ἐπ' ὄλον τοῦ ἐπίπλου καὶ μετὰ ταῦτα τὸ στιλβώμεν μὲ ἐν παλαιὸν μεταξωτὸν καθκρόν.

Τὸ λούστρον τοῦτο διατηρεῖται ἐπὶ μακρόν, ἂν εἶνε καλῶς πωματισμένον.

Βαφὴ διὰ πεπισμένον χάρτην καὶ διὰ λεπτὰ ἔργα

Ἀναλύετε 1 χιλιόγραμμον λινελαιοῦ 250 γραμμάρια οἰνοπνεύματος, 250 γραμμάρια ὄξους, 250 γραμμάρια τερβινθίνης καὶ 60 γραμμάρια βουτύρου ἀντιμονίου. Ἀνακινήτατε καλῶς πρὸς τὸ μεταχειρισθῆτε καὶ τὸ ἐργάζεσθε μὲ τεμάχιον ὑφάσματος λινού.

Κατὰ τῆς σήψεως τῶν λαχανικῶν ἐκ τοῦ φύκου

Τὰ λαχανικά, τὰ γεωμηλα (πατάτες) καὶ τὰ κηρά, ἀπὸς δεῖξαι σημεῖα προσβολῆς ὑπὸ τοῦ φύκου, εἰσὶν ἐπιδεικτικὰ τελείως καταστρεφθεῖ. ἂν μὴ προληφθῇ τὸ κακὸν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ βυθίσετε τὸ ὑπὸ τῆς παγωνίας προσβληθέντα λαχανικά κ. τ. λ. ἐντός κάδου περιέχοντος ὕδωρ φρέσκτος καὶ ἐνῶ προστίθετε ἄλας (εἰς τὰς 10 ὀκάδας ὕδατος ἡμίτερον ὀκτὼ ἄλατος).

Μίγμα ὁμοιάζον πρὸς χρυσόν

Ἡ ἀνακάλυψις ὀφείλεται τῷ κ. γιλλ. Γίνεται δὲ οὕτως Ἀναλύομεν πρῶτον 100 μίσην χαλκοῦ καὶ εἶτα ἀντιμονίου καὶ ἀφοῦ τελείως ἀναλυθῶσι καὶ ἀναμιχθῶσι, τὰ ἀρίνομεν ὀκτώμη ἐν τῷ γωευτηρίῳ καὶ ρίπτουμεν ὀλίγην τέφραν (στάκτην) ξυλων ὀξειδίου ἄνθρακος καὶ μαγνητίαν.

Τὸ μίγμα τοῦτο ἀπεξεργασθὲν καὶ στιλβωθὲν, ὁμοιάζει πολὺ τῷ χρυσῷ. Τὸ στιλβωμα δὲν προσβάλλεται οὐδὲ ὑπὸ τοῦ ἀέρος.

Πρὸς καταστολὴν τῆς οἰνοφυλίας

Ἐν Δανίᾳ πρὸς καταστολὴν τῆς οἰνοφυλίας πρᾶττον οὕτω.

Ὁ ἐν τοῖς ὄδοις καὶ τοῖς δημοσίαις τόποις συλλαμβανόμενος μέθυτος, λαμβάνεται παρὰ τοῦ παρατῶντος ἀστυνόμου καὶ δι' ἀκρότης ἐρεται πωμαθῶς εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα ὅπου ἐν μόλις δυναθῇ νὰ συνενωθῇ καὶ εἴπῃ τὴν κατοικίαν του, ὁδηγεῖται πάλιν ἐπ' ἀμάξης εἰς τὸν οἶκον του, ὃ δὲ οἰνοπώλης, ὅστις ἐπρομήθευσε τὸ τελευταῖον ποτήριον τοῦ οἴνου, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ πληρώσῃ τὰ μεταφορικὰ ἐξόδα τοῦ πελάτου του.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἡ Ἀθηρὰ καὶ φιλόπατρις Ἑλληνικὴ κοινότης Ταίγανιου ἐξελέξατο παμφηρεὶ πρόεδρον αὐτῆς τὸν κ. Π. Συναδινόν.

Καρδία ἀδαμάντινος, πάλλουσα πάντοτε ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος, πεπρωτισμένος δι' ὄλων ἐκείνων τῶν μυτηριῶν τῆς φύσεως, ἀνευ τῶν ὁποίων εἶνε ἀδύνατον νὰ κατοστῇ τις χρήσιμος εἰς τὸν πληθὸν του, καὶ νὰ δράσῃ, ἐν τῇ κοινωρικῇ παλαίστρᾳ. Ὁ κ. Συναδινὸς ἐκ Κ. φαλληνίας ὁρμώμενος ἰππεκατέστη ἐκ νεότητος ἡλικίᾳ ἐν Ταίγανιῳ καὶ κατώρθωσε ὄχι μόνον νὰ συνεχίσῃ τὸ ἐνδοξον ἐμπορικὸν στάδιον τῶν θείων του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν περικουμένων αὐτὸν φυσικῶν καὶ ἐπικτητῶν προτερημάτων, νὰ ἐπισύρῃ ἀμέριστον τὴν ἐκτίμησιν τῶν συμπατριωτῶν του, εἰς τὴν ἐτίμησιν αὐτὸν διὰ τῆς ψήφου των.

Καίτοι πρὸ τεσσαρακονταετίας ἐν Ρωσίᾳ διαμένων ὁ κ. Π. Συναδινὸς μακρὰν τεύχῃ ἀποβάλλῃ τὴν ἐθν. κόρητα αὐτοῦ, ὡς πολλοὶ δυστυχῶς, τῶν ἐκ Ρωσίας καὶ Ρουμανίας Ἑλλήνων τουναντίον ἀναμιλλᾶται μετὰ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ συζύγου πρὸς ὅσον εἶναι τῆ Ἑλληνοπρωπεστέραν τῶν τέκνων αὐτοῦ ἀγωγῆν.

Τοιοῦτος ἐν ἀσθενεῖ σικαγραφείᾳ ὁ νεὸς πρόεδρος τῆς ἐν Ταίγανιῳ Ἑλληνικῆς κοινότητος, ὅστις τιμᾷ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν τῇ ξένη.

Π. Ν. Δ.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΕΩΛΟΓΙΑΣ

Ὁ κ. Α. Ε. Μέγας, τέως ἑλληνοδιδάσκαλος ἐν τῷ Τραυματικῷ Γυμνασίῳ Σιατίστῃς, γνωστότατος, ἰδίως πέραν τοῦ Ἐλευθερίου Βασιλείου, ἐκ τῶν μεθοδικωτάτων καὶ φιλοκάλων μαθητικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἤρξατο τῆς ἐκδόσεως τῆς Γεωλογίας αὐτοῦ. Καὶ ὅσω μὲν ἀφορᾷ τὴν κατάταξιν καὶ ἐκλογὴν τῆς ὕλης, ἀρκεῖ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Ἴνα τις πεισθῇ περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου, διὰ τὸ ὅποιον ὁ διαπρεπὴς καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κ. Μητσόπουλος εἶπεν, ὅτι ἐγράφη «μετὰ χάριτες καὶ εὐσυνειδησίας».

Τὴν Γεωλογίαν του ὁ κ. Μέγας συνεγράψεν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐξοχωτέρων συγγραμμάτων, διαιρέσας ταύτην εἰς 4 κεφάλαια, περιεχόμενα ἐν 140-150 σελίσιν.

Ἡ ἐκτύπωσις θὰ εἶνε μοναδική, ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος καὶ μετὰ 72 καλλιτεχνικωτάτων εἰκόνων (φωτολίθογραφῶν).

Τὸ διβλίον τοῦτο δὲν εἶνε μόνον διὰ μαθητὰς καὶ διδασκάλους, εἶνε διὰ πάντα ὄστις θέλει νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ μυστήρια τῆς παγκάλου δημιουργίας. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ συγγραφεῖ Α. Ε. Μegas Sialista (Par Salonique).

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Φύσεως» δύνανται νὰ γράψωσιν ἀπ' εὐθείας ἡμῖν.

Τίμαι χρ. γρ. 7 1 (2 δρχ. 2, 30

ΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ἡ ἐθνικὴ ἐργασία τοῦ «Παν. Ἐθν. Λευκώματος» βασιζομένη εἰς τὸ πατριωτικώτατον πρόγραμμα, τῆς διασώσεως καὶ ἐξασφαλίσσεως τοῦ Παν. Τάφου καὶ ἀναδιοργανώσεως τῶν κατ' αὐτὸν τυχοῦσα πανελληνίου ἐπιδοκμασίας καὶ ὑποστηρίξεως, ἐπιστημοποιήθη διὰ τῆς θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας τῆς α' ἐκδόσεως, τελείως ἐξαντληθείσης καὶ δι' ἐν ἀντίτυπον τῆς ὁποίας μεγάλα προσνήχθησαν τελευταίως ποσά.

Μετ' εὐφροσύνου δὲ χαρᾶς ἀγγελιομένης τῆς βας ἐκδόσεως, γενικῶς ἀναμένεται ἡ αὐτὴ ἐπιτυχία, ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐθνικοῦ σκοποῦ. Ἡ ἐκδοσις αὕτη πᾶλως ἐπνευξημένη καὶ βελτιωμένη κορηγία μὲν τῶν ἐν Ν. Ἀμερικῇ ὁμογενῶν, ἐπιμελεία δὲ καὶ ἐνεργεταία τῶν κ. Μανιάκη καὶ Ηλιοπούλου. θὰ κοσμηταὶ ἀπὸ πλῆθους εἰκόνων, περιγραφῆς τῆς Παλαιστινικῆς μετὰ χάρτου καὶ θὰ ἀποτελεῖται ἐκ τριάκοντα τριῶν τυπ. φύλλων συνθετομένη ἡδὴ εἰς τὰ πανελληνίου φήμης καταστήματα Σακελλαρίου.

Δεχόμεθα καὶ ἡμεῖς ὅθεν δάποτε παραγγελίαν ἀντιτύπων πρὸς δρ. 6 ἔσ. καὶ φρ. χρ. 6. ἐξ. συμπεριλαμβανομένων τῶν ταχυδρ. κ. λ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη τὸ Ζ' τῆς «Ψυχικῆς καὶ Νευρολογικῆς Ἐπιθεωρήσεως».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1.—Δελτίον. Νοσοκομῖον Νευρικῶν νοσημάτων ἐν Πατησίοις (Maison de Santé), ὑπὸ Σ. Γ. Βλαδιανοῦ.
- 2.—Φυσιολογικὴ Αἰσθητικὴ, Τέχνη καὶ Φρονεπάθεια, ὑπὸ Π. Ἀποστολίδου (Παύλου Νιρβάνα).
- 3.—Πνευματισμός. Τί ἐστὶ πνευματισμός; ὑπὸ Διομήδους Παπαδοπούλου.
- 4.—Ίατρικὴ Δεοντολογία. Συμπεράσματα τοῦ περὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς Δεοντολογίας ὑπομνήματος τοῦ κ. Grasset.
- 5.—Ἀλκοολισμός. Ἡ ἀβουλία παρὰ τοῖς καθ' ἕξιν νόμοις.
- 6.—Ἀναλύσεις. Ἰατρονομία. Θεραπεία ἀκατασχέτων ἐμῆτων καὶ πτωχισμοῦ διὰ τῆς ἐν ἐργασίᾳ ὑποβολῆς.—Φρονεπάθ. Περὶ τῆς γεννητικῆς διεγέρσεως κατὰ τὰς ἀγχώρις ψυχοπάθειαι, ὑπὸ Cullerre.—Ἐγκεφαλικὴ φρεσιολογία. Διανοητικὴ ἐργασία καὶ καλλισθ., ὑπὸ Stanley Halle.—Φυσικαὶ Θεραπείαι. Περιπτώσεις: ἰαθεσία διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Brandt, ὑπὸ Ἐλένης Sawnocka.—Ψυχοθεραπεία. Περιεργαὶ περιπτώσεις ὑποβολῆς κατὰ τὸν φυσικὸν ὕπνον.—Ἡλεκτροθεραπεία. Θεραπεία τῆς ἰσχιάδος διὰ τῶν φυσικῶν παραγόντων, κατὰ Allari.—Ἰατροδικαστικὴ. Ἰατροβόλος ὑπόμνησις ἐπιληψίας.—7. Βιβλιογραφία. Ἀγγελία.

PALISSERIE CONFISERIE MEMPHIS

SOCRATE MYRIANTHIS

PROPRIETAIRE

— Le Caire

ΤΡΑΠΕΖΑ

Π Ν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ ΣΑ

ΕΤΕΡΟΡΡΥΘΜΟΣ ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΝΑΙΡΙΑ ΔΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

ΦΡ. 625.000

Έδρα εν Αλεξανδρείη. — Υποκαταστήματα εν Καίρω και Μίνω. — Πρακτορεία εις όλας τας πόλεις της Αιγύπτου και του Σουδάν.

Έκτελεϊ πάσαν Τραπεζικήν πράξιν. Παρέχει δά νεια επί ενεχείρω γραωγράφων και γραμματιών. Έκτέλεσιν χρηματικών εντολών επί άπλη μεσιτή. Αναλαμβάνει την εισπραξιν συνδικών και γραμματιών. Δέχεται εντόκουσ καταθέσεις. Πωλεί και αγοράζει λαχειφόρους έγγραμμένασ παρά τωι κυβερνήσεων τοίς μετρητοίς. Πωλεί επί πιστώσει διά μινιαίων δόσεων τας ασφαλεστέρας Λαχειφόρουσ Όλολογίαισ εις τας συμπεροτέρας τιμάσ, ήτοι: Κτιματικήσ Τραπεζίαισ Credit Foncier Αιγύπτου 3 οιο Κτιματικήσ Πίστωσησ τήσ Έθνικήσ Τραπεζήσ Ελλάδοσ 24 Ιουλιου 1904. Επίσησ Έθνικήσ Τραπεζήσ τήσ Ελλάδοσ 3 οιο 1880. Όθωμανικών τιδηροδρόμων Ανατολικήσ Ρωμυλίας, Αιόρωγοσ Παναμά έγγραμμένασ. Έκδίδει και προμέστας του Κρεδι Φονσιέ ολοκληρωουσ καιείσ δέκπτωσεισ τιμάσ μη επιδεχομένας συναγωνισμόν. Είς τούσ αγοράζοντασ μεγάλασ ποσότητες γίνεται άνήλογοσ έκπτωσεισ.

Υποκατάστημα εν Καίρω, Διευθυντής Κ. Αναστασιάδησ, υποδιευθυντής Ν. Ρίζοσ, Υποκατάστημα εν Μίνω, Διευθ. Σκο. Τσάκωνασ, υποδιευθυνταί Κίμων και Σόλων Τσάκωνα. Ζητούνται μετται με κάλασ συστάσεισ διά την αγοράν Αλεξανδρείαισ και διά τώ υποκατάστημα εν Καίρω γνωρίζοντασ και την Αραβικήν. Οί βουλόμενοι άποσπασθήτωσαν εις την Κεντρικήν Διεύθυνσιν Αλεξανδρείαισ. Banque P. N. ELEFTHERIADES et Co Alexandrie.

Δυστυχήσασ κυρία, λίαν άνεπιτυγμένησ και οίκογενείασ καλλιτέττ, διπλοματούχοσ Έλληνικήσ και Αιλιικήσ σχολήσ, άνάλιμθάνει παραδόσεισ διά μικρά παιδια. Συνιστάται ιδιαίτέρωσ υπό τήσ Διεύθυνσeweσ.

Πληροφορίασ πκρ' ήμίν.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ εις νέασ ήλικίασ 19 - 30 έτων σχετικώσ έγγραμματοσ διά γραφεϊόν και περιοδείων εις τώ Έσωτερικόν και Έξωτεροικόν.

Μικρόσ παιέ ήλικίασ 10-16 έτων ήι εργασίασ γραφεϊού και οίκίασ, ένθα και τώ δικιτάται, εν Αθήναισ.

Και μικρά παιδαγωγόσ, έστω και άνευ διπλώματοσ ήλικίασ 16-24 έτων, να γνωρίζη και όλίγον την Γαλλικήν διά θέσεισ παρά τινι οίκογενεία εν Ρωμυνία.

Πληροφορίασ εις τώ γραφεϊα τήσ φύσεωσ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

95. Αένιγμα.

Εν έπίρρημα κι' εν ζών, σασ προσφέρουσιν ευθύσ ύλικόν διά οίκίαν. θά τώ εύρησ άν σκεφθήσ

96. Τετράγωνον

Σ Σ
. 1) Δέξις συμκίνουσα δύναμιν 2)
. σκευόσ εκκλησιαστικόν, 3)
. Νήσοσ έλληνική και 4) άπαραί-
. τητοσ λέξισ διά τούσ σιδηροδρό-
μους.
Σ Σ

97. Γρίφοσ

Υγιή και ΣΤΡ 2γ 0λη

98. Γρίφοσ.

1 Φ άηο ΑΟΑ 1 Θ 1 Η

99. Γρίφοσ

Η εργ Η Ια ήν 2ε Λά 2τ δυμα
Κισσόσ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

18ου τεύχοσ 80, Fa-sos Ια. — 87, Ό Μέγασ Κωνσταντίνοσ. — 88, Αλέξανδροσ ό Μέγασ. — 89, Έθνική άμυνα, Έθνικόσ Στόλοσ. — 90, Τήν πρώτην ήμέραν έσύναζε 36 πεντάρασ, την δευτέραν πάλιν 36, την τρίτην 18, την τετάρτην 9, ήτοι τώ όλον 99 πεντάρασ και μίαν ήν προσέτι ζητεί 100 πεντάρασ ήτοι δραχμάσ 5.

Αύτα ι. Θ. Παντελάκησ έξ Αθηνών 4, Γα. λανή Έλληνίσ έξ Αθηνών 4, Α. Βέλοσ Σύρου 3, Εύρο. Μαρίκοσ Πειραιώσ 3, Α. Αναστασιάδησ Αθη. νών 2, Σ. Ρέννοσ Πειραιώσ 4.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ

Ν. Δ. Β. Ζήμνίτε α. Μετ' ού πολύ θά έχετε τώ βιβλίον. Ήσυχείτε. — Κ. Σ. Πάτραν. Ευχαριστούμεν λίαν διά την άποδοχήν τήσ παρακλήσεωσ ήμών. Περί Σιάμ στείλλατε περιγραφήν μετά φωτογραφιών. Ευχαριστώσ θέλει δημοσιευθή. — Κ. Β. Πιπέστιον. — Χρήματα έλήφθησαν. Ευχαριστούμεν. Προσεχώσ θά λάβετε την σχετικήν πληροφορία. — Γ. Γ. Μανσόυρα. — Πολύ προθύμοσ δεχόμεθα την πρότασίν σας. — Ι. Κ. Βένι. — Σουέφ. Έπιθυμία σας εξετελέσθη. — Ν. Α. Γεοργεβον. — Προσεχώσ θά έχετε έκτενή άπάντησιν. Νο Κ. Σόφιαν, Ε Δ Κώνσολιν, Ε. Μ. Ένταυθα. Ρ. Μ. Πετραϊά, Α. Κ. Περαϊά. Συνδρομαί έλήφθησαν. Ευχαριστούμεν. — Π. Χ. Σ. Σάμον. Ταχυδρομικώσ έγράψαμεν έκτενωσ. Θ. Μ. Κώνν. π ο λ ι ν. Περί φωτογραφίασ έγράψαμεν εις περυσίνον τόμον τήσ «Φύσεωσ». Γαλλικόν σύγγραμμα συνιστώ. μεν τώ του Fr. Dillage. — Εργ. άδελφοτήτα Αδραμυτιού. — Ταχυδρομικώσ γράφαμεν έκτενωσ.

Παρακαλούνται όσοι των ήμετέρων συνδρομητών καθυστερούσι την συνδρομήν των, εύχεστούμενοι, να άποστείλωσι ταύτην, ίνα τούσ εφοδιάσωμεν διά σχετικήσ άποδείξεωσ.

Η Διεύθυνσισ.